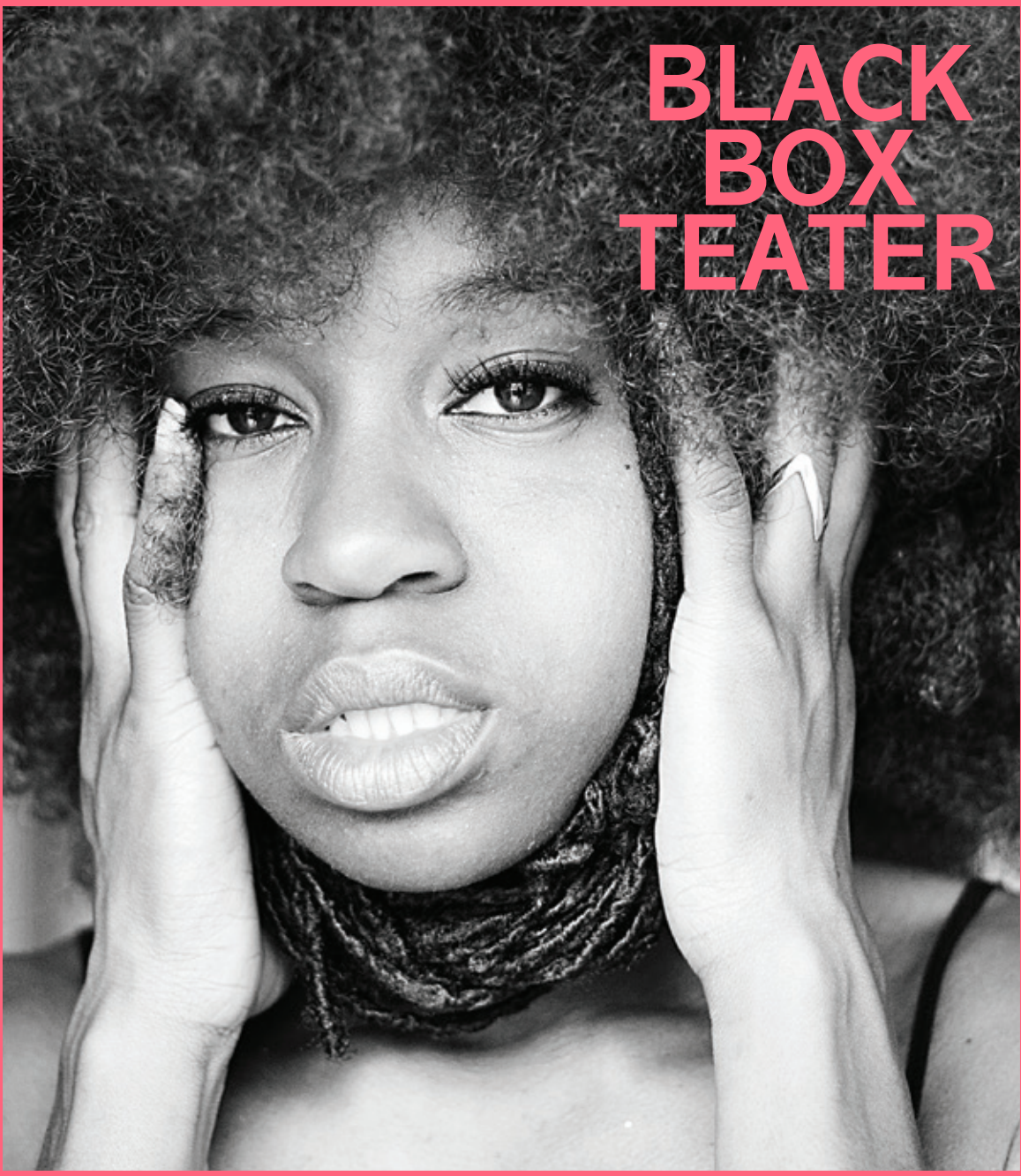

PROGRAM
VÅREN 2015

**BLACK
BOX
TEATER**

Black Box Teater
oslo

PIA MARIA ROLL/IMPURE COMPANY "SES I MIN NÅSTA PJÄS" – ET DRAMA	16.-18. & 20.-25.01
HENRIETTE PEDERSEN RIDING ROMANCE 3 – DAS ROTKÄPPCHEN	29.01–01.02
MYHRE/KONGSNESS LATEST NOTES	29.01–01.02
LISA LIE/PONR BLUE MOTELL	09.–12.04
CLAUDE RÉGY (FR) LA BARQUE LE SOIR /BÅTEN OM KVELDEN AV TARJEI VESAAS	27.–29.05
BRUME DE DIEU (FILMVISNING)	30.05
SOLVEIG STYVE HOLTE LIGHTNESS	04.–07.06
JENNY HVAL APOCALYPSE, GIRL	04.–07.06
++	10.03 & 12.05

PROGRAM VÅREN 2015

DE UTVALGTE RETROSPEKTIV

BANG BANG CLUB	13.–15.02
JIMMY YOUNG	20.–22.02
DRØMMEN	27.02–01.03
DE UTVALGTE	05.–08.03
KUNSTEN Å BLI TAM	06.–08.03
SKUGGAR	12.–14.03
VISJONÆREN	12.–14.03

OS LO	PHILIPPE QUESNE/VIVARIUM STUDIO (FR) LA MÉLANCOLIE... ..	18.–19.03	
	SOLBERG/CEDERQVIST... (NO/SE) HIS OWN ROOM	19.–20.03	
	DANA MICHEL (CA) YELLOW TOWEL	19.–20.03	
	INT ER NAS JON ALE	PEDRO GÓMEZ-EGAÑA (CO) THE KINETOSCOPE OF TIME	20.–21.03
		RABIH MROUÉ (LB) RIDING ON A CLOUD	20.–21.03
		DAVID ESPINOSA (ES) MI GRAN OBRA/MY GREAT WORK	21.–23.03
		AMUND SJØLIE SVEEN (NO) ECONOMIC THEORY FOR DUMMIES ...	21.–22.03
		MÅRTEN SPÅNGBERG (SE) THE INTERNET	21.–22.03
		VERK PRODUKSJONER (NO) PARADISE NOW	23.–24.03
		LIVE MARIANNE NOVEN (NO) RUNNING LIVE	23.03
FINDLAY/SANDSMARK/PETTERSEN (NO/US) O DEATH		24.–25.03	
METTE EDVARDBSEN (NO) WE TO BE		24.–25.03	
GEUMHYUNG JEONG (KW)		26.–27.03	
TE AT ER FES TIV AL	MOTUS (IT) NELLA TEMPESTA	26.–27.03	
	CALIBAN CANNIBAL	27.03	

Foto: Pierre Grosbois (Philippe Quesne/Vivarium Studio, La Mélancolie)

LISBETH J. BODD 1958 – 2014

Kjære Lisbeth

En stor kunstner og et stort menneske. Det er ordene som kom til meg da jeg fikk høre at du var død. For det var alltid noe stort over deg, en *grandeur* vi ikke hadde del i, men som du øste utover og gjorde verden større for oss andre: Nervøs rastløshet og enorm dedikasjon, faenivoldsk humor og dyp omsorg, kanskje først og fremst det, dyp omsorg. Jeg vet ikke, jeg fyller skjermen med ord og sletter dem igjen, for jeg kan ikke beskrive det du var, jeg kan ikke sette deg fast i språket mitt. Du må være her, og det er du ikke lenger.

Slik var det alltid når jeg skrev om Verdensteatret også. Jeg ble alltid så taus. For dere pekte på et sted der språket stopper, presenterte meg for sammenhenger som ikke ba om å bli kommentert, skapte vakre øyeblikk som bare oppsto og gikk til grunne foran øynene mine. Og jeg ble sittende akkurat som nå, jeg hadde sett noe vakkert som forsvant, og jeg visste at det var større enn alt jeg kunne skrive om det.

Du var en stor kunstner fordi du visste at kunsten var noe større, dypere og eldre enn deg selv. Du forsøkte ikke engang å holde den fast, for du visste at den ikke lot seg fange. I stedet skapte du rom der kunsten kom til syne, der den oppsto av seg selv og forsvant i samme øyeblikk. For du visste at det bare var så langt vi kunne komme. Og derfor bar arbeidene deres på noe utsigelig, som på en hemmelighet ingen noen gang vil få del i.

Forrige fredag på Høvikodden var en sånn kveld man tror man aldri skal få oppleve og som man vet at du aldri vil glemme. Den var nesten for poetisk til å være virkelig: Lisbeths siste premiere ble til en avskjedsfest for henne selv, en begravelse med hovedpersonen spill levende blant oss. En etter en tok hun imot oss der ute på terrassen, vi snakket litt om det vi hadde hatt og det som skulle komme, hun ga oss råd og sendte med gode ønsker for fremtiden. Vi drakk vin, holdt skåltaler og sang yndlingssangene hennes, igjen og igjen: *Fredmans Epistler*, *Fredrik Åkare*, *Where Have All The Flowers Gone?* Vi trosset døden der ute i et par timer, Lisbeth lo, vitset og sang, vi gikk inn og gråt i krokene der hun ikke kunne se oss, vi kom ut igjen, drakk oss fulle og sang mer. "Jeg har grått sammenhengende i tre uker nå" sa en venn i bilen hjem etterpå. "Men det er ok nå. Nå er det helt greit at Lisbeth dør". Også dette tenkte du på.

"I jødisk tradisjon snakker vi ikke om døden, men om livet!" sa du til oss den kvelden. Og du har rett, vi skal ikke snakke om døden din, den fortjener det ikke. Vi skal heller snakke om livet ditt, om det du var og om det du skapte sammen med Asle og Verdensteatret. Vi skal snakke om generøsiteten din, om måten du så andre mennesker på, som fikk deg til å bety mer for dem enn du kanskje visste selv. Og selv om det ikke helt er deres stil skal jeg gjøre mitt for å gjøre en legende av deg.

Første gang vi møttes var for elleve år siden. Jeg hadde anmeldt Tsalal for Morgenbladet og googlet meg frem til at tittelen, som dere hadde fra Edgar Allen Poe, også var et hebraisk partisipp. Du ble så begeistret over dette at du dro meg med på Ali Baba Kebab for å snakke mer og møte gutta. Siden var vi venner. Ikke på den måten at vi hang sammen på fritiden, men jeg tror vi forsto hverandre ganske godt. Og på et av de siste møtene våre, da jeg skulle skrive et intensjonsbrev for prosjektet vi alltid måtte utsette hengt du deg opp i ordet "skrive" og spurte hvorfor jeg ikke heller skrev romaner og noveller Skjønner du? Vi trenger sånne folk som deg, folk som krever mer av oss enn vi tør å gjøre selv. Det finnes ikke så mange av dere. Heller ikke mange som krever så mye av seg selv.

Lisbeth døde den 28 september, bare et par timer etter siste forestilling på Høvikodden. Morgen etter fikk jeg en tekstmelding fra en venn: "Jobben er gjort. Nå kan hun hvile".

– Jon Refsdal Moe

(Nekrologen var på trykk i Morgenbladet 03.10.14)

VELKOMMEN TIL BLACK BOX TEATER

Det samme dilemmaet i begynnelsen av hver sesong. Hvordan kan jeg skrive om hvor bra programmet er når verden raser sammen utenfor? Da en krenket hvit mann massakrerte kids på Ringerike sommeren for 3 år siden advarte jeg mot å snakke om hvor relevant alt var – vi var i en nasjonal sorgtilstand der alle poptekster ble meningsfulle, der vi subbet rundt i tåretaka uten estetisk gangsyn og en reklamelåt for tv2-nyhetene ble kollektiv traumbearbeidelse. Vi skulle i hvert fall ikke selge oss selv på samfunnsrelevans. Det var det mest smakløse vi kunne gjøre.

I stedet hengt vi opp en svær plakat på fasaden vår, av to nakne menn som klasker brystet mot hverandre, med tissen i fritt sleng et par meter nedenfor. Det var ikke et ønske om provokasjon som drev oss. Mer en desperat manifestasjon av livsglede.

Det er ikke sorg jeg føler i dag, og som gjør at jeg ikke klarer å finne formuleringer om hvor glade vi er for at sesongen er i gang, at Philippe Quesne kommer til å bli awesome og at Claude Régy er en legende. Det er sinne. Og kanskje mer enn sinne, et slags fokus. Kampvilje. Når du leser dette er det kanskje gått et halvt år, kanskje kampviljen er dabbet av, kanskje vi er blitt vant til det, som vi blir vant til alt. Men faen. Faen faen faen. Det er det jeg tenker nå.

Rodrigo Garcia, en av vår tids største regissører, fikk forestillingen *Golgota Picnic* avlyst i Polen i sommer, på grunn av det arrangørene kalte "an enormous risk of riot" og "a rising threat to public safety". I Paris ble teatersjefen drapstruet, og forestillingene ble sabotert. Det ble *Romeo Castelluccis On the concept of the face regarding the son of God* også.

Det er den 8 januar 2015 i dag. Du vet hva som skjedde i Paris i går. Ok, i tilfelle du finner denne katalogen i en skuff etter bestemora di i 2067: To menn gikk inn i lokalene til et satiremagasin og henrettet redaksjonen fordi de følte seg krenket over måten de hadde fremstilt profeten deres på.

Terroren i går er ikke bare et angrep på ytringsfriheten, men også på den kunstneriske friheten. På kunsten. Og om du ikke er bekymret ennå kan du begynne å bli det nå. For den er et angrep på deg personlig, som en som oppsøker et sted som dette, og som leser en tekst som dette. Den er et angrep på det du er når du gjør det du gjør akkurat nå. Jeg har tenkt det flere ganger denne høsten: Det store politiske skillet går ikke mellom høyre og venstre lenger, men mellom de som anerkjenner eksistensen av kunst som frie ytringer og de som ikke gjør det.

"Nobody cares about seeing an asshole on september 11th" sa Karen Finley for ti år siden. Og høsten 2011 hadde Rodeløkka andre ting å tenke på enn to guttettisser på en plakat på et teater. Men siden har det hendt at noen har spurt meg hva poenget var. Folk som bor i nærheten og folk fra moskéen nede i gata. Da diskuterer vi, og jeg gir dem rett i at det kanskje ikke var så gøy for alle å måtte gå forbi det der hver morgen. Det følte riktig da, men jeg tror kanskje ikke jeg ville hengt den opp igjen. Det kalles sivilisasjon. Det kalles naboskap. Og det er sånn vi må fortsette.

Jon Refsdal Moe, teatersjef

“Ses i min næsta pjäs” – et drama

Pias kollega gjennom mange år, Siri F, har tatt seg jobb som konsulent i Norsk publikumsutvikling, som med penger fra kulturdepartementet skal være en “nasjonal organisasjon som har til formål å arbeide for økt kunnskap om publikum” i Norge. Pia mener organisasjonen ikke er annet enn et reklamebyrå i Arbeiderparti-klær og at staten dermed har solgt ut definisjonen av kunstens forhold til publikum til PR-bransjen. Organisasjonen er en skandale påstår Pia, den har voldsomme ideologiske føringer og bidrar til ytterligere kommersialisering av kunst og kunstnere i Norge. Siri F må si opp jobben, hun må varsle, hun må få stoppet dette imbesile markedstrollet fra å ta enda en jafs av kunstfeltet som allerede står og kaver handløst i tåka etter Thatcher og Blair og alle de ny-liberale ideologene med sine beinharde krav om entreprenørskap og konkurranse. Det finnes ingen som helst rasjonell grunn for at kunstneren skal se på seg selv som “markedsaktør”, bortsett fra en ideologisk overbevisning om at absolutt alt skal inn en økonomisk logikk. Pia er svært optimistisk, hun regner med at det bare et spørsmål om tid før Siri F innser at hun står midt i sin samtids store drama og snart vil opponere mot sin nye arbeidsgiver. Men månedene går, og Pia innser skuffet at reaksjonen lar vente på seg. Det er på tide å skifte strategi.

“Ses i min næsta pjäs” er et sitat av August Strindberg. Dette pleide han å si til sine mest innbitte fiender når konfliktnivået og raseriet hadde tatt overhånd og behovet for hevn ble akutt. Under arbeidet med denne forestillingen stiger bulderet fra finanskrisa i Europa. Konsekvensene er enorme. Folk er rasende, demokratiske prosedyrer oppheves med henvisning til akutte økonomiske problemer, velferdsordninger forsvinner eller trues. I Norge ble det aldri noen krise, men fordi de ideologiske strømningene er så sterke, blir mye av denne politikken gjennomført også her. De nyliberale strukturene drives inn i det norske samfunnet i et tempo ingen hadde kunnet forestille seg.

Pia Maria Roll er skuespiller og scenekunstner. Roll har fått mye oppmerksomhet for forestillinger som The Street Scene and Over Evne III, begge produsert i samarbeid med Marius Kolbenstvedt. Rolls siste forestilling Ship O’Hoi!, som ble produsert i samarbeid med koreograf Hooman Sharifi, tok for seg norsk oljeindustri på internasjonal sokkel og vant Torshovteatrets venners pris og ble nominert til Heddapris i kategorien Årets forestilling.

Kunst = politikk. Dette er både ideen bak Impure Company og utgangspunktet for alle kompaniets forestillinger. Politikk betyr i denne forstand sosial bevissthet, oppmerksomhet og engasjement. Kompaniet utforsker kunstnerisk metode, format og innhold ved enhver produksjon, så vel som kompaniet selv som institusjon.

ENG. Director and actor Pia Maria Roll has received a lot of attention for performances such as The Street Scene and Over evne III, both produced in collaboration with Marius Kolbenstvedt. Her last performance Ship O Hoi!, which was produced in collaboration with choreographer Hooman Sharifi, dealt with Norwegian oil industry on international operations and won Torshov Theatre’s Friends Price and was nominated for Hedda Award in the category of best performance of the year.

EN FORESTILLING AV PIA MARIA ROLL OG IMPURE COMPANY.
PÅ SCENEN: CLAUDIO MANUEL LEIVA ESPINOZA, SIRI FORBERG, BIRGIT BERG, SYNNØVE HARALDSEN, PIA MARIA ROLL, IDA GUDBRANDSEN, LOAN THANH HA. REGI, KONSEPT: PIA MARIA ROLL. KOREOGRAFI: IDA GUDBRANDSEN/ LOAN THANH HA. CO-REGI, DRAMATURG: KAI JOHNSEN. PRODUSENT: CATHERINE HAANES. SCENOGRAFI: KARI STEIHAUG. VIDEO: SABINA JACOBSSON. LYS: SVEIN INGE NEERGÅRD. MUSIKK/LYD: JON PLATOU SELVIG. KONSULENTER: MARIUS VON DER FEHR OG LIV MARI MORTENSEN. ASSISTENTER SCENOGRAF: ANN-CATHRIN NORVIK NILSEN OG INGRID NORDAHL. TEKSTENE ER UTVIKLET I SAMARBEID MED DE MEDVIRKENDE. STØTTET AV KULTURRÅDET OG BLACK BOX TEATER. FOTO: KARI STEIHAUG. TAKK TIL FRETEx.

HENRIETTE PEDERSEN

Riding Romance 3 - Das Rotkäppchen

Koreograf Henriette Pedersen jobber i Riding Romance 3 – Das Rotkäppchen med Ola Smith Simonsen aka Olanskii – en av Norges fremste djer. Han står blant annet bak klubbkonseptet Sunkissed, og driver klubben Jaeger i Oslo. Forestillingen vil bestå av et live sett av Olanskii, hvor lyden vil bygges opp og brytes i et vilt møte med danser Kristine Karåla Øren, lysdesigner Tilo Hahn, scenograf/billedkunstner Maja Nilsen og publikum.

Das Rotkäppchen er tredje og siste del av Henriette Pedersens forestillingsserie Riding Romance. Trilogien er en variasjon over tre sentrale verk fra romantikken. Den første delen, Swan Lake (2012), tok utgangspunkt i balletten Svanesjøen mens del to, Das Nebelmeer (2013), var en reaksjon på Caspar David Friedrichs maleri Der Wanderer über dem Nebelmeer. Med Das Rotkäppchen forflytter Pedersen seg til nasjonalromantikken, nærmere bestemt til eventyret om Rødhette og Ulven.

De tyske brødrene Jacob og Wilhelm Grimm ga i 1812 ut en eventyrsamling hvor eventyret om Rødhette var inkludert. I nasjonalromantisk ånd var brødrene fascinert av det folkelige og nasjonale, og eventyrene skulle etter sigende være en innsamling av tyske folkeeventyr. Men eventyret om Rødhette er basert på en versjon som franske Charles Perrault ga ut i Frankrike i 1697, og før dette hadde eventyret levd på folkemunne i lang tid.

Versjonene av eventyret, Grimms, Perraults og de som eksisterte forut for og parallelt med nedskrivningen, avviker på flere punkter. Det finnes en slags kjerne bestående av ei jente (eventuelt ung kvinne) som på sin ferd gjennom skogen, på vei til å besøke sin syke bestemor, møter en ulv. Hvordan selve møtet utspiller seg varierer, men Ulven ender som regel opp med enten å spise, partere eller skremme bort bestemor og i stedet iføre seg hennes klær for å lure Rødhette når hun kommer. I de fleste versjonene forstår ikke Rødhette umiddelbart at det har foregått et rollebytte i den lille skogsstua, og utfallet av dette har gitt eventyret flere ulike sluttversjoner.

Gjennom tidene har eventyret blitt tolket på ulike måter. Det har hatt en oppdragende effekt gjennom å lære barn, og da særlig små jenter, at man skal lytte til foreldrene sine – fordi det ellers kan gå dem riktig ille. Perrault lot også Rødhette fremstå som en tanke selvopptatt da han ga henne det (den gang) moteriktige, røde plagget 'chaperon'. Det skal ha ført til at Rødhette ble tolket som individualistisk, og rødfargen på hetta skal også ha gitt konnotasjoner til at hun stod i ledtog med djevelen.

AV OG MED: KRISTINE KARÅLA ØREN, HENRIETTE PEDERSEN, TILO HAHN, OLANSKII, MAJA NILSEN, ANETTE THERESE PETERSEN, SVEINN FANNAR JOHANSSON OG MORTEN KIPPE.
STØTTET AV NORSK KULTURRÅD.

Brødrene Grimm gjorde eventyret mer passelig for barn ved å fjerne seksuelle undertoner, og i motsetning til Perrault, som lot Ulven spise Rødhette, ga de eventyret en lykkelig slutt ved å la henne bli reddet av en jeger. Carl Gustav Jung utviklet på 1900-tallet en teori om at eventyrene utgjør en del av vår kollektive hukommelse, hvor eksempelvis Ulven representerer en indre og ytre fare. Før de store eventyrheltene satte Rødhette fast i skrift eksisterte hun som en vandringsheltinne på folkemunne. Arbeiderkonene tok seg pauser fra sine økter ved spinnehjulet og fortalte eventyr til hverandre, og grusomhetene som Perraults versjon inneholder antas å være overgått i disse versjonene.

Hvis vi fortsetter denne evolusjonen og forflytter oss bort fra det narrative – kan Rødhette muligens være en tilstand mer enn en protagonist? Kan eventyret som et hele være en slags fusjon, en tilstand hvor fragmenter av overgangsriter, sykluser, følelsesregistre og utforskningstrang overskygger et eventuelt møte og påfølgende utfall mellom ei lita jente og en stor, stygg ulv?

Som eksemplene over illustrerer, har eventyret gjennom tidene vært anvendt og tolket med motiver bortenfor underholdning. Når Pedersen gir seg i kast med eventyret, er det med en intensjon om å grave seg ned under disse lagene. Framstillingen av eventyret vil endre form hele tiden, samtidig som eventyrets originalkomponenter fortsatt er til stede. Scenograf og kostymedesigner Maja Nilsen har skapt et rom hvor eventyrets ulike versjoner smelter sammen. I samspill med lysdesigner Tilo Hahn og dj Olanskiis tette technoskog av lyd, vil utøver Kristine Karåla Øren la øyeblikket smelte sammen med det mytiske universet.

ENG. Das Rotkäppchen is the third and final part of Henriette Pedersen's performance series Riding Romance. The trilogy is a variation over three important Romantic art works. The first part, Swan Lake (2012), had the ballet Swan Lake as its starting point, whereas part two, Das Nebelmeer (2013), was a reaction to the painting Der Wanderer über dem Nebelmeer by Caspar David Friedrich. With Das Rotkäppchen Pedersen moves on to the Romantic nationalism: the fairytale of Little Red Riding Hood and the Wolf.

Latest Notes

I denne forestillingen ser vi på forholdet mellom hva som blir sagt og hva som blir gjort. Ved å stokke rundt på fire variabler – det vi vet, det vi ikke vet, det vi ser og det vi ikke ser – undersøker vi hvordan kontekst endrer vår oppfattelse av hva som står på spill.

Vi gjør dette ved å skrive notes. Vi gir notes'a til hverandre. Noen ganger gjør vi det notes'a sier. Vi prøver å være utspøkult ærlige om dette. Så det vi kommer til å vise er våre latest notes.

Vi ønsker å være presise i vår åpenhet. Og vi forsøker å ikke si så mye om deg. Men det ene kan fort føre til det andre, ingenting kommer ut av det blå. Det er vanskelig å si noe spesifikt uten å avsløre for mye. Uansett, vi oppdaterer hverandre underveis.

Myhre/Kongsness er dansekunstnerne Ingrid Berger Myhre og Ann-Christin Berg Kongsness i samarbeid. De begynte å jobbe sammen i 2012, og etter å ha gjestet diverse residenser i Europa i løpet av 2013 bestemte de seg for å kjøre på. "Latest Notes" er deres første produksjon, og i denne anledning har de også tatt med seg Lasse Passage og Alex Zakkas på laget.

ENG. Myhre/Kongsness is the two dance artists Ingrid Berger Myhre and Ann-Christin Berg Kongsness in collaboration. They started working together in 2012, and after being hosted in various residencies in Europe during 2013, they decided to go for it. Latest Notes is their first production, in which they have invited Lasse Passage and Alex Zakkas to join them in the making.

KOREOGRAFI: ANN-CHRISTIN BERG KONGSNESS OG INGRID BERGER MYHRE.
UTØVERE: ANN-CHRISTIN BERG KONGSNESS, INGRID BERGER MYHRE, LASSE PASSAGE OG ALEX ZAKKAS.
MUSIKK: LASSE PASSAGE.
VISUELL UTFORMING: ALEX ZAKKAS.
LYS: TOBIAS LEIRA.
FOTO: NADA ZGANK.
PRODUKSJON: MYHRE/KONGSNESS.
PARTNERE/RESIDENSER: LE PANTOGRAPHE, STAMM STUDIO, CSC GARAGE NARDINI, TEATRO FUNDAMENTA NUOVE, DANSEHALLERNE, CCN MONTPELLIER, JSKD.
CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER OG BUNKER / OLD POWER STATION, ZAVOD EMANAT.
STØTTET AV: NORSK KULTURRÅD OG OSLO KOMMUNE.

++

10.03 & 12.05 kl. 19:00

++ er et kunstarrangement i foajeen på Black Box Teater, etablert våren 2011.

Hundre kvadratmeter foajé, med en takhøyde på seks meter og en utømmelig bar, skal i løpet av to kvelder denne våren fylles med billedkunst, litteratur, video, konserter, dans, fanziner, performance og teater. Det blir visuelt, auditivt, taktilt og definitivt stimulerende.

OSLO TEATERSENTER: RAMPELYSFESTIVALEN 2015

24.04–03.05

Rampelysfestivalen er Norges største barne- og ungdomsteaterfestival, og er for og av barn og unge. Festivalen fyller 25 år i 2015, og feirer med å snu fokuset fra nasjonale satsninger til å fokusere på seg selv. Arbeidstitel for Rampelysfestivalen 2015 er "Rampelysfestivalen utfordrer seg selv". Hva betyr det å stå på scenen for barn og unge? Hva betyr profesjonelle rammer? Hva betyr Rampelysfestivalen? Hva betyr Oslo teatersenter? Hva betyr Trafo? Gjennom 25 år har Oslo teatersenter og Rampelysfestivalen opparbeidet seg mye, både kunnskap og erfaring, kostymer og scenografi. I år utfordrer Rampelysfestivalen gruppen til å bruke denne historien i sin forestilling.

DE UTVALGTE RETROSPEKTIV

DE UTVALGTE RETROSPEKTIV

Vi var ikke vonde å be da De Utvalgte foreslo å arrangere jubiléet sitt hos oss. Det hersker ingen tvil om dette at kompaniet befinner seg i norsk scenekunsts absolutte toppsjikt både hva angår nyskapning, kvalitet og samfunnsrelevans. Dette har sikret dem et bredt publikumsgrunnlag, som langt overskrider etablerte skiller mellom institusjon og fritt felt, kunstnerisk dybde og bred appell. Evnen til å kombinere et stadig mer avansert teateruttrykk med grunnleggende eksistensielle og politiske spørsmål er unik for De Utvalgte, kompaniet gir seg selv stadig større kunstneriske og innholdsmessige utfordringer, og overrasker hver gang samtidig som den tematiske og kunstneriske linjen holdes stringent. Jeg vil gå så langt som å kalle De Utvalgte en høyst levende norsk kulturskatt, og jeg er stolt av at de velger å beholde Black Box Teater som sin premierescene.

– Jon Refsdal Moe, teatersjef

ENG. De Utvalgte (The chosen ones) is a liberated stage group that has made its mark during many years by displaying a clear desire to seek new expression, but also new content in the dramatic arts. The group has received many awards, amongst them the Hedda award 2013 for exceptional artistic achievement. This retrospective in February and march mark their anniversary as a company. Read more about the critical acclaimed performances you can see during the retrospective in English at: www.blackbox.no.

I 2015 har De Utvalgte 21 års jubileum. Vi feirer dette med en retrospektiv visning av 7 forestillinger laget i løpet av de 10 siste årene etter at gruppen fikk sin nåværende konstellasjon; Kari Holtan (regissør), Boya Bøckman (videodesigner), Torbjørn Davidsen (skuespiller/tekstutvikler) og Anne Holtan (dramaturg).

En gang på nittitallet fikk vi en oppfordring fra Kulturrådet om holde oss til det fysiske teatret som vi var skolert i, og slutte å snakke på scenen. Vi ble enige med oss selv om at vi burde få lov til å eksperimentere med uttrykksformer og lage det vi synes er interessant. I ettertid kan vi se tilbake på et knippe forestillinger med et egenartet og mangefasettert formspråk hvor stort sett alle bestanddeler er skapt av de involverte i forestillingene. Nettopp vilje til å eksperimentere og gå nye veier ble fremholdt av juryen da vi fikk Heddapris for særlig kunstnerisk innsats 20 år etterpå. Distanse i tid gir nye perspektiver, og derfor er introspeksjon kanskje et like treffende begrep på dette prosjektet, fordi det også handler om å gå innover i materien og se linjer og sammenhenger i arbeidet vårt.

Vi ser på teatret som en mulighet til å leke med virkelighetsoppfatninger. Arbeidene tematiserer menneskets opplevelse av identitet og tilhørighet, eller mangel på dette, vår sårbarhet og utilstrekkelighet i en kompleks samtid. Vi ser det som vårt privilegium å definere hva teater kan være.

Filmmediet er en viktig del av vårt sceniske uttrykk. Fra barnet som bivåner de voksnes verden i Bang-Bang Club til det tredimensjonale scenerommet, blandes den sceniske handlingen med filmens potensiale. Scenerommet flimrer og forvandles. I noen øyeblikk kommenterende, i andre kontrasterende. Noen ganger dokumentar, andre ganger som scenografi. Den teknologiske utviklingen har gitt oss mulighet til å mediere visuelle tegn og språk som kommuniserer på ulike nivåer. Paradoksalt nok kjemper vi mot den teknifiserte verden med dens egne verktøy. Vi vil sette mennesket i sentrum.

Bang Bang Club hadde premiere på Black Box Teater i 2004, og er den første forestillingen vi viser. Tematiske, formmessige og teknologiske elementer videreføres som reminisenser i de senere produksjonene, men det er kanskje det uforutsigbare aspektet som skaper etterklang. Det at vi også jobber intuitivt og improvisatorisk i forestillingsarbeidet, gjør det interessant å rekonstruere noe som ble skapt i en samtid, og oppdage at det kan få nye betydningslag i dag. Retrospeksjon handler om å se bakover. Noen ganger for å orientere seg om hvor man er, og om hvorfor man er der man er. Noen ganger for å få inspirasjon til å gå fremover.

VELKOMMEN!

– De Utvalgte

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

BANG BANG CLUB

FREDAG 13.02 KL 19:00

LØRDAG 14.02 KL 15:00 & 19:00

SØNDAG 15.02. KL 19.00

“En morsom og trist opplevelse. Med Bang Bang Club sørger De Utvalgte for nok en topp opplevelse under årets teaterfestival. Forestillingen er hysterisk morsom, utrolig trist, opprivende, tankevekkende og vanvittig velspilt... En av de aller beste forestillingene under årets teaterfestival”.

LOFOTPOSTEN

“Bang Bang Club av De Utvalgte var et av høydepunktene på festivalen (Stamsund internasjonale teaterfestival red. anm.), og en personlig favoritt... Det handler om den vanskelige sonen mellom det offentlige og private, det autentiske og spilte, om kinking og selviakttakelse, men Bang Bang Club utvikler seg til å bli en mye mer sammensatt og sterk forestilling enn man kunne ane”.

NORSK SHAKESPEARE OG TEATERTIDSSKRIFT

Bang Bang Club er en klubb for terapeutiske eksperimenter, et møtested for materialisering av sinnstilstander, hvor behovet for å se og bli sett lokker deltagerne til å blottlegge seg. Ved medlemskap i Bang-Bang Club blir du tilbudt en lekegrind for utfordring av ensomheten. Her konkurrerer selvnviten med nestekjærligheten, begjæret med bedraget.

Bang Bang Club var opprinnelig en gruppe sørafrikanske fotografer som eksponerte apartheidregimets brutalitet. Som kontinuerlige vitner til menneskelig tragedie ble de drevet av dilemmaet; “Når skal man slutte å reflektere virkeligheten, og i stedet gripe inn i den?”

Bang Bang Club er en forestilling inspirert av den svenske antologien FRYSS – vellykket nedfrysning av herr Moro (Red. Roy Anderson). Dokumentarstoff blir blandet med fiksjon, film og teater i en forestilling som befinner seg i krysningspunktet mellom teater, performance og billedkunst. Den lille private historien speiles i den globale.

Med Bang Bang Club stiller De Utvalgte spørsmål: Er det mulig å sammenligne smerte? Når blir den politiske samtalen bare et redskap for å fremme egen fortrefelighet? Er vår såkalte moralske samvittighet bare individualistisk juks og tomt skryt?

Bang Bang Club var overraskelsesforestillingen på Black Box Teaters 20-års jubileumsfest. Dette stod i Black Box Teaters sesongprogram for høsten 2005: “Hvilken forestilling vi gir bort? Det er en hemmelighet. Det eneste vi vil si, er at vi mener det er en av de beste norsk-produserte forestillingene vi har presentert etter at vi åpnet i nye lokaler på Rodeløkka”

IDÉ OG REGI: KARI HOLTAN. VIDEO, FILM OG SCENOGRAFI: KARI HOLTAN OG BOYA BØCKMAN. SKUESPILLERE: TORBJØRN DAVIDSEN, RANDI ROMMETVEIT, MARIUS KOLBENSTVEDT, VILDE WAHL OG JOHN BIRGER WORMDAHL. LYSDSIGN: BOYA BØCKMAN. LYDDSIGN: JOHN BIRGER WORMDAHL. MUSIKK: 3 ØRE. TEKSTKONSULENT: ANNE HOLTAN. TEKST: DE UTVALGTE, EUGÉNE IONESCO, FLU HARTBERG/DONGERY. PRODUSENT: KARI HOLTAN. PRODUKSJONSMEDARBEIDER: PIA MARIA ROLL. STØTTET AV NORSK KULTURRÅD OG FOND FOR LYD OG BILDE. TEKSTENE I FORESTILLINGEN ER UTARBEIDET AV GRUPPEN, SAMT MATERIALE FRA EUGÉNE IONESCO OG FLU HARTBERG/DONGERY.

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

JIMMY YOUNG

FREDAG 20.02 KL 19:00

LØRDAG 21.02 KL 15:00 & 19:00

SØNDAG 22.02 KL 19:00

Jimmy Young er en karakter som ble skapt i løpet av tre døgn av skuespiller Torbjørn Davidsen og videokunstner Joachim Hamou i 1994. Med Hamou bak kamera og Davidsen ikledd rollen som Jimmy, dro de ut på en omvendt dannelsesreise som kom til å vare i ti år. Med falske pressekort gikk reisen via filmfestivalen i Cannes, til sufienes åndelige overhode i Egypt, til tiggere og rikfolk i New York, til havarerte inuitter og forsofne militære på Grønland. Ved hjelp av filmkamera og mikrofon ble Jimmy et trekkplaster for unge og eldre som med iver etter å eksponere seg, kastet seg inn i hans historie.

Da De Utvalgte tok Jimmy Young ned fra filmlerretet og inn på scenen fikk publikum se historien om en spenningshungrig mann som har legitimert sin skruppelløse livsutfoldelse med en grenseløs kunstnerisk søken etter rollens autensitet. I rollen som Jimmy iscenesatte skuespiller Torbjørn Davidsen spektakulære situasjoner i sitt eget liv uten tanke på handlingenes konsekvenser; i møtet med ubehaget har han alltid kunnet reise videre. Men flaksen tok etter hvert slutt og livet foran kameraet begynte å kreve tilbake.

Jimmy Young av De Utvalgte er en forestilling som utfordrer forholdet mellom fiksjon og virkelighet.

Konseptet Jimmy Young hadde i forkant av forestillingen allerede resultert i to utstillinger (København og Helsingfors), en dokumentarfilm på NRK og visninger av Jimmy's first draft på UKS-biennalen.

“Jimmy Young utfordrer tilskuerens forhold til fiksjon og virkelighet like mye som den utfordrer skuespillernes forhold til dette. Vi må velge mellom vår sult etter det autentiske, etter real-life, og vårt trygge hjørne i utkanten av fiksjonen.”

KUNSTKRITIKK.NO

“Forestillingen får meg til å oppleve konseptkunst som horror – ingenting er noe annet enn det tanken gjør det til – men den er selv et eksempel på svært dyktig, konseptuell eller selvrefleksiv scenekunst, i Kari Holtans regi.”

NORSK SHAKESPEARE OG
TEATERTIDSSKRIFT

REGI: KARI HOLTAN.
SKUESPILLERE: TORBJØRN DAVIDSEN,
JØRGEN LANGHELLE, RANDI ROMMETVEIT
VIDEO/LYS/TEKNIKK: BOYA BØCKMAN.
DRAMATURG: ANNE HOLTAN.
LYD: JOHN BIRGER WORMDAHL.
VISUELL UTFORMING: BOYA BØCKMAN,
KARI HOLTAN.
MUSIKK: 3 ØRE.
PRODUSENT: DE UTVALGTE, ANNE HOLTAN.
REGIKONSULENT: MARIUS KOLBENSTVEDT.

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

SKUGGAR

TORS DAG 12.03 KL 19:00

FREDAG 13.03 KL 19:00

LØRDAG 14.03 KL 17:00 & 19:00

“Skuggar har sitt eget univers, åpent, klart og på samme tid urovekkende og gåtefullt. ‘Alt er no og alt er alltid’. Det at tid og rom er oppløst gjør at jeg som leser kjenner meg igjen i en uro. Menneskene befinner seg i et immaterielt rom på et slags nullpunkt, der erindringene om et liv sammen blir de eneste holdepunkter. Teksten utfordrer til å stille eksistensielle spørsmål og undres over hvem vi er og hvordan vi setter spor i hverandres liv.”

– Regissør Kari Holtan.

De Utvalgte satte opp Skuggar på Black Box Teater i februar 2009. Forestillingen ble invitert til festspillene i Bergen samme år, og har siden vært på turné både i Norge og i utlandet.

Skuggar er det første skrevne skuespill som de Utvalgte setter opp i sin helhet. Jon Fosses forfatterskap har imidlertid fulgt med De Utvalgte siden vi i 1995 satte opp forestillingen “Erosjon”. Tekstmaterialet i denne forestillingen var basert på flere av Fosses romaner. Dette var før han hadde sitt gjennombrudd som dramatiker. Møtet med hans tekster den gang ble en rystende opplevelse som skapte en fascinasjon som har vært der siden. Tiden var derfor moden til å realisere et ønske om å jobbe med hans tekstunivers igjen da vi satte opp Skuggar i 2009.

Dramaet synes å utspille seg i et abstrakt landskap som står i sterk kontrast til tekstens fysiske kvalitet. Det ytre handlingsforløpet er nærmest fraværende. Karakterene er forbundet med hverandre på ulikt vis: Barn-foreldre, ekteskap og utroskap. Det som ligger begravd som følelsesmessige erindringer kommer til overflaten som sanselige fornemmelser. Det er også uholdbart og skremmende fordi det ikke lenger finnes motiv for handling. I forestillingen fremføres all tekst av barn i alderen 6–10 år på video. Under produksjonsperioden gjorde vi videopptak av barnas ansikter mens de ble instruert til å fremføre teksten i de ulike rollene. Dette filmmaterialet ble senere klippet for så å projiseres over på seks kokongaktige hoder støpt i plast. På scenen vandrer fire eldre mennesker rundt på scenegulvet uten å si et ord.

Kari Holtan ble nominert til Hedda-prisen 2009 for beste regi for Skuggar.

REGI: KARI HOLTAN.
VIDEO/SCENOGRAFI/LYD: BOYA BØCKMAN.
DRAMATURG/PRODUSENT: ANNE HOLTAN.
TEKSTINSTRUKSJON: JØRGEN LANGHELLE, KARI HOLTAN.
MUSIKK: 3 ØRE, TORBJØRN DAVIDSEN, JOHN BIRGER WORMDAHL, KARI HOLTAN.
LYSDESIGN: JEAN VINCENT KEREBEL.
SKUESPILLERE PÅ VIDEO: SYNNE FLIKKE, RONJA RODRIGUES SOLBØ, IBEN OSSAVY KOLBENSTVEDT, LOIS MATHIAS WILLIAMS, FABIAN JENSSEN, LEO HOLTAN BØCKMAN.
SKUESPILLERE PÅ SCENEN: KARI VIK KNUSEN, EVA BØE MOEN, STEIN DAVIDSEN, HANS WEDVIK.
TEKST: JON FOSSE.
CO-PRODUSENT: BLACK BOX TEATER.
STØTTET AV NORSK KULTURRÅD.

“Det oppstår øyeblikk i denne forestillingen som slår hull gjennom taket”.

KLASSEKAMPEN

“Resultatet er scenisk poesi, eksistensiell undring og en nærmest meditativ kontemplasjon – blandet med en litt henrykt forbløffelse over hvor fint barnas tekstframføring kan fungere. Det blir et tankevekkende, annerledes teater, som fra et annet sted, gitt oss her og nå.” DAGBLADET

“Gjennom barneandleta og barnerøystene råker dei ei pur eksistensiell nerve”.

MORGENBLADET

“Med avanserte kunstneriske midler ble det her frambrakt en ny gyldighet for et gammelt budskap: man når fram til mange sentrale erkjennelser først når man igjen blir som et barn”

FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG

KVINNA

FAR

MOR

MANNEN

JENTA

KAMERATEN

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

DRØMMEN

FREDAG 27.02 KL 19:00

LØRDAG 28.02 KL 15:00 & 19:00

SØNDAG 01.03 KL 19:00

Handlingen utspiller seg i Ellas idylliske sommerhus ved fjorden. Ella er en aldrende dame som i løpet av sommeren har innledet et nært vennskap med den langt yngre mannen Torbjørn som bor i en campingvogn på en gjengrodd tennisbane i nabolaget. De har mange felles interesser og nyter hverandres selskap, selv om begge nok aner den andres skjulte motiver. Taktfullheten fører dem inn i dobbeltkommunikasjonens forpliktende labyrint.

Tekstutdrag: "Hahaha. Drømmen var jo den..... og det har jeg jo tenkt på i ti år eller noe sånt. Det der med å ha et eget hus som er mitt, og ha trær som det kan regne på, og som det er sol på, og snø på... som kan være en bitteliten verden i seg selv da. Som det blir natt på... som det blir morgen på, og som det er fugler i og sånn. Det å på en måte eie naturen og utsikten... og rom hvor jeg kan ha bøkene mine og kjøkken som jeg kan lage maten min i og sånn.....ikke sant?"

Med forestillingen Drømmen går De Utvalgte videre med å utforske sin egen form for dokumentarisk teater og estetikk. Som i forestillingene Bang-Bang Club og Jimmy Young utviskes skillet mellom fiksjon og virkelighet gjennom et multi-medialt uttrykk.

De Utvalgte fikk Torshovteatrets venners pris 2010 for Drømmen. Boya Bøckman ble nominert til Heddaprisen for særskilt kunstnerisk innsats med scenebildet til denne forestillingen.

"Estetisk går De utvalgte utenpå de fleste i norsk teater: Men de får oss til å sette de estetiske verdiene i vrangstrupen".

AFTENPOSTEN

"Ikke minst Boya Bøckmans fantastiske videoprojeksjoner gjør Drømmen til utfordrende og foruroligende teater". KLASSEKAMPEN

REGI: KARI HOLTAN.

VIDEO/LYSDESIGN: BOYA BØCKMAN.

DRAMATURG/PRODUSENT: ANNE HOLTAN.

LYDDSIGN: MARTIN AASERUD.

MUSIKK: 3 ØRE.

SCENOGRAFI: BOYA BØCKMAN, KARI HOLTAN.

SCENOGRAFI-KONSULENT: CARLE LANGE.

KONSULENT: MARIUS KOLBENSTVEDT.

SKUESPILLERE: TORBJØRN DAVIDSEN, KARI WINGE.

SOM RETTSPSYKIATER: JØRGEN LANGHELLE,

TOR ERLING STAFF.

TEKST: BEARBEIDELSE AV IMPROVISASJONER OG

INTERVJUER MED PÅL GRØNDAHL, WENCKE MÜHLEISEN,

KARI WINGE, JØRGEN LANGHELLE OG TORBJØRN

DAVIDSEN.

STØTTET AV NORSK KULTURRÅD OG FOND FOR LYD

OG BILDE.

CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER OG

BIT TEATERGARASJEN

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

KUNSTEN Å BLI TAM

FREDAG 06. – SØNDAG 08.03 KL 20:00

Da Adam og Eva ble forvist fra hagen forlot de også sin plass i naturen. Kan det være at vi alltid har lengtet tilbake, og at lengselen gjenspeiler vår grunnleggende følelse av ensomhet? I vår kultur har idealet vært rasjonalitet og fornuft. Dyret har vært et symbol på det ville og det onde som må kontrolleres og temmes, liksom de irrasjonelle kreftene i mennesket som truer vår forståelse av verden og oss selv.

På sin vei ut i skogen blir Rødhette formanet til å følge den rette stien, og ikke å falle for fristelsen til å gå utenom. Hun drives ut i det ville og ender med å bli spist.

En viktig inspirasjon for Kunsten å bli tam har vært begrepet "jegerufølsomheten" i boken Den ensomme apen (1997) lanserer Bergljot Børresen en teori. Hun hevder at "jegerufølsomheten" slår inn når jaktinstinktet er i aksjon, og at dette gjelder alle som har dyrisk føde på menyen. Dette instinktet fungerer som en bryter som slår av empatien med byttet.

Kunsten å bli tam foregår i et ekspressivt billedunivers med frie assosiasjoner til det vakre og det grusomme, til lengselen etter det ville, og til behovet for å temme og å bli tam. I Kunsten å bli tam brukte vi 3D-video som scenografi for første gang. Skuespillerne beveger seg inn og ut av forskjellige landskaper i 3D. Vi har jobbet med video i mange år, og arbeidet med 3D-bilder er blitt en naturlig utvikling i forsøket med å integrere skuespillerne og video i en helhet på scenen. Vi etterstreber en levende og foranderlig scenografi som interagerer med skuespilleren.

For Kunsten å bli tam fikk De Utvalgte **Kritikerprisen** for beste forestilling og Boya Bøckman fikk **Heddapris** for beste visuelle design 2012. De mottok også **Ædda**-prisen for samtidsrelevant prosjekt, mindre scene samme år.

REGI: KARI HOLTAN.
VIDEO/LYSDESIGN: BOYA BØCKMAN.
DRAMATURG/PRODUSENT: ANNE HOLTAN.
PRODUSENT: MAYA LIU BØCKMAN.
SCENOGRAFI: CARLE LANGE.
KOSTYMEDESIGNER: GJØRIL BJERCKE SÆTHER.
LYDDESIGN: MERETE MONGSTAD.
LYD: JON PLATOU SELVIG.
SKUESPILLERE: KARI ONSTAD, RANDI ROMMETVEIT, TORBJØRN DAVIDSEN OG PELLE ASK.
TEKST: DE UTVALGTE, KARI ONSTAD, RANDI ROMMETVEIT.
STØTTET AV NORSK KULTURRÅD.
CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER, COMÉDIE DE CAEN OG BIT TEATERGARASJEN.

“Skremmende vakkert. De Utvalgte viser igjen at de har en særpreget stemme og visjon, de representerer det viktige alternative teater. Kunsten å bli tam er en meditasjon over tema den rasjonelle bevissthet bare har begrenset adgang til.” DAGBLADET

“Dette er original scenekunst på høyt nivå.” KLASSEKAMPEN

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

DE UTVALGTE

TORS DAG 05. – SØNDAG 08.03 KL 18:00

I forlengelse av Kunsten å bli tam og aktualiseringen av begrepene “innenfor” og “utenfor”, samarbeider vi med en gruppe mennesker som marginaliseres og faller utenfor normalitetsbegrepet.

Mennesker kategoriserer hverandre ved å se etter tegn på om man er i samme kultur eller i samme inngruppe, på grunnlag av ulikhet eller nærhet til inngruppen. Vi måles opp mot normer for atferd, gjennomsnitt for intellektuelle evner og kulturelt aksepterte emosjonelle uttrykk. Skal man tro evolusjonspsykologene har vi en nedarvet skepsis mot det vi opplever som annerledes og fremmedartet.

Herren sa til Noah: “Av alle rene dyr skal du ta med deg sju par, hann og hunn sammen, og av alle dyr som ikke er rene, ett par, hann og hunn sammen, av himmelens fugler på samme måte, sju par, hann og hunn, for å holde hver art på hele jorden i live.”

Når noe er sagt så finnes det i verden. I forestillingen bruker vi utdrag fra Inger Christensens dikt Alfabet og ordene undersøkes på de medvirkendes premisser.

*Jorden i sin bane om solen finnes
Jorden på sin rute gjennom melkeveien finnes
Med vannmasser, landmasser
Jordskjelv finnes*

*Du tenker på ord som kromosomer
Og på kjærlighetsfruktenes feilslåtte vekst*

Et sted blir jeg plutselig født

De Utvalgte mottok **Hedda-
prisen** for særlig kunstnerisk
innsats i 2013.

MEDVIRKENDE: REBEKKA JOKI,
RAMOU LEWIS, LOTTE TVEDT, KATARINA
FIERRRO NORBERG, HANS ASKILL
UTAAKER, EGIL BERGGREN, VILJA
ELLEFSEN-LARSEN, TORBJØRN
DAVIDSEN, PELLE ASK, INGER JOHANNE
NORBERG, GJØRIL BJERCKE SÆTHER,
BJARNE LARSEN, BOYA BØCKMAN OG
KARI HOLTAN.
INNEHOLDER UTDRAG FRA ALFABET AV
INGER CHRISTENSEN.
ØVRIG TEKST UTARBEIDET AV
ENSEMBLET.
STØTTET AV: NORSK KULTURÅD.
CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER
OG BIT TEATERGARASJEN.

“En forestilling som er så
vakker at det gjør vondt”

AFTENPOSTEN

“Jeg har fortsatt ikke oversikt over hva som egentlig skjedde der inne. Men da jeg gikk ut av teatersalen, så menneskene ganske annerledes ut. Helere. Helligere. Og jeg kjente fortsatt en smak av verdensrommet i munnen: Noe større enn oss, i oss.” NORSK SHAKESPEARE OG TEATERTIDSSKRIFT

“De Utvalgte får fram det allmenne ved å være menneske, enten man nå er født sånn eller slik. Vi finnes alle... Et viktig budskap” KLASSEKAMPEN

DE UTVALGTE
RETROSPEKTIV

VISJONÆREN

TORSDAG 12.03 KL 21:00

FREDAG 13.03 KL 21:00

LØRDAG 14.03 KL 15:00 & 21:00

ET SYN

N: å herregud

J: å så kommer stormen, og det flyr dyr gjennom luften

N: å herregud

J: å utover åkrene flyter det senger.. og gamle klokker, og bak et tre
..er det to små barn

N: hvem da?

J: jeg tror det er oss to

N: å nei

J: men det er umulig å gjenkjenne, for det er..

N: dekket av

J: jord

N: jord og gress

J: gress og gamle blader...

Krig er rus, makt, og lukten av blod, - og avslører hvordan empatien forsvinner når jegerinstinktet slår inn. Tapet av verdighet etterlater oss ute av stand til å tilgi eller bli tilgitt.

Forestillingen er inspirert av Holbergs Jeppe på Bjerget. Historien om en krigsherjet mann, som søker tilflukt i rusen. I avmakt forsøker kona og banke vett inn i skallen hans.

Vi frykter de utstøtte fordi de er uberegnelig i sin adferd å minner oss om alt som kan gå feil. Jeppe er sydebukken. Han befinner i et delirisk kaos, et frirom for visjonære ideer og dystopisk grubling. Utsatt for hverdagen er han uten evne til å ville det han vil, og blir et symptom på en overanstrengt verden.

Tekstmaterialet er delvis improvisert fram av ensemblet og blandes med tekstbrokker fra Jeppe på Bjerget, Maria Tryti Vennerød, og videointervjuer av rusterapeut Vegar Lenslie, våpenekspert Ketil Davidsen, fredsarbeider Marguerite Barankitse og Dalai Lama. Den sceniske handlingen utspilles i tett dialog med filmmaterialet. Lydbildet produseres av 3 Øre i samarbeid med lyddesigner, og blir delvis spilt og bearbeidet live fra scenen.

“Åpent tenkt, sterkt visuelt teater”. ”Dette er teater som får oss til å tenke. Og føle.”

DAGBLADET

“Og dette stykket teater har scener som setter seg i systemet og ikke forlater deg før du har fått merker av dem”. SCENEKUNST.NO

SKUESPILLERE: TORBJØRN DAVIDSEN, REBEKKA JOKI, JØRGEN LANGHELLE OG CANTARAGIU RASTURNEL.
REGI: KARI HOLTAN.
VIDEO: BOYA BÖCKMAN.
MEDUTVIKLER: TORBJØRN DAVIDSEN.
DRAMATURG: ANNE HOLTAN.
PRODUSENT: MORTEN KIPPE.
TEKST: DE UTVALGTE OG MARIA TRYTI VENNERØD.
LYS: KIM ATLE HANSEN.
LYD: JON PLATOU SELVIG.
MUSIKK: JOHN BIRGER WORMDAHL.
KOSTYME: GJØRIL BERCKE SÆTHER.
SCENOGRAFI: CARLE LANGE.
TOLK: AURORA KANBAR.
ØVRIGE MEDVIRKENDE: MARGUERITE BARANKITSE, PELLE ASK, EMIL RODRIGO JØRGENSEN, KETIL DAVIDSEN OG VEGARD LEINSLIE.
STØTTET AV: NORSK KULTURÅD.
CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER OG BIT TEATERGARASJEN.

Etter siste forestilling lørdag 14.03 avslutter De Utvalgte Retrospektivet med en konsert med Masselys.

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

PHILIPPE QUESNE/VIVARIUM STUDIO (FR):

La mélancholie des dragons

OS
LO

Seks hardrockere med langt, fett hår og Metallica t-skjorter havarerer med den gamle bilen sin i et snølandskap. Der blir de kjent med Isabelle som tilfeldigvis går forbi. Med barnslig entusiasme viser de henne sin alternative, mobile fornøylespark. La mélancholie des dragons er først og fremst en forestilling om vennskap.

INT
ER
NAS
JON
ALE

Philippe Quesne og Vivarium Studio har med sine forestillinger skapt et tvetydig univers hvor drøm og handling, lyd og ord, ensomhet og fellesskap mikses sammen. Gjennom et teknisk teaterlaboratorium og med et poetisk blikk utforskes menneskets turbulente følelsesliv med humor og ironi. Philippe Quesne og Vivarium Studio har siden starten i 2003 turnert internasjonalt til strålende kritikker. Quesne var sist å se på Black Box Teater i 2010 med forestillingen L'Effet de Serge.

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

ENG. In 2003 the French artist and stage designer Philippe Quesne set up his Vivarium Studio theatre company to make assemblage theatre with a permanent group of actors, artists, musicians and a dog. They show a vivarium of the human species, a slice of life, detailed and humorous. Their sources of inspiration are Beckett and Maeterlinck, and Goya and Dürer too. It is not a script or psychology that provide the foundations on which the actors work, but music, in this case hard rock and mediaeval music. La mélancholie des dragons is above all a play about friendship.

“An absolute masterpiece!”

DE MORGEN

“A moment of charm and pleasure as rich and pointless as the life that inspires it.”

LE SOIR

“The actors’ incredible naturalness, the poetic invention and a humour that never turns to cynicism make La mélancholie des dragons disarming and powerful theatre.”

DEREDACTIE.BE

“But what governs La mélancholie des dragons above all is an unprecedented version of absurdity, both ingenious and hilarious.”

DE STANDAARD

KONSEPT, REGI OG DESIGN: PHILIPPE QUESNE. MED: ISABELLE ANGOTTI, ZINN ATMANE, RODOLPHE AUTÉ & HERMÉS, CYRIL GOMEZ-MATHIEU, ÉMILIE TESSIER, TRISTAN VARLOT, GAËTAN VOURC'H. CO-PRODUKSJON: WIENER FESTWOCHE, HEBBEL AM UFER, LA ROSE DES VENTS / NEXT FESTIVAL, NOUVEAU THÉÂTRE CDN DE BESANÇON ET DE FRANCHE-COMTÉ, MÉNAGERIE DE VERRE, LE FORUM, LE CARRÉ DES JALLES, FESTIVAL PERSPECTIVES. STØTTET AV: RÉGION ÎLE-DE-FRANCE & PARC DE LA VILLETTE, CENTRE NATIONAL DU THÉÂTRE.

DANA MICHEL (CA)

Yellow Towel

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

Som barn pleide Dana Michel å drapere et gult håndkle rundt hodet i et forsøk på å etterligne de blonde jentene på skolen. Som voksen oppsøker hun en slik fantasiverden på nytt i et performativt ritual fritt for forkledninger og selvsensur. I en blanding av streng presisjon og absurdisme graver hun i svarte kulturstereotyper, og vrenger dem for å se om hun kan relatere seg til dem eller ikke. Frem fra denne utgravningen dukker det opp en merkelig skikkelse i en langsom og urovekkende metamorfose.

Koreograf og utøver Dana Michel er inspirert av mote, musikkvideoer, queer-kultur og komedie. Yellow Towel ble kåret som en av de ti beste danseforestillinger i 2014 av Time Out New York, ble fremhevet som en av 2013s fem beste danseøyeblikk i den canadiske avisen Voir, og som en av de mest bemerkelsesverdige produksjonene på årets American-Realness-Festival av The New York Times. Dana Michel har mottatt en rekke priser og vant ImPulsTanz Award for denne forestillingen.

ENG. As a child, Dana Michel would drape a yellow towel on her head in an attempt to emulate the blonde girls at school. As an adult, she now revisits the imaginary world of her alter-ego in a performative ritual free of cover-ups or censorship. Blending austerity and absurdity, she digs into black culture stereotypes, turning them inside out to see whether or not she can relate. We witness her allowing a strange creature to emerge from this excavation in a slow and disconcerting metamorphosis that we follow with fascination. Strongly influenced by the aesthetics of fashion, music videos, queer culture and comedy, Dana Michel quickly stood out as an emerging dance artist. With Yellow Towel she explores new creation territories and most decidedly asserts herself as an artist to watch. Dana's work has garnered numerous awards and Yellow Towel was featured on the "Top Five" and the "Top Ten" dance moments in the Voir newspaper, Dance Current Magazine and Time Out New York.

AV OG MED: DANA MICHEL. LYSDESIGN: KARINE GAUTHIER. KUNSTNERISKE RÅDGIVERE: IVO DIMCHEV, PETER JAMES, MATHIEU LÉGER, ANTONIJA LIVINGSTONE OG MANOLIS TSIPOS. LYDKONSULENT: DAVID DRURY. UTØVENDE PRODUSENT: MARIE-ANDRÉE GOUGEON FOR DANIEL LÉVEILLÉ DANSE. PRODUKSJONSASSISTENTER: HEIDI LOUIS OG CHAD DEMBSKI. CO-PRODUKSJON: FESTIVAL TRANSAMÉRIQUES OG STUDIO 303. KREATIVE RESIDENSER: COMPAGNIE MARIE CHOUINARD, MAI, LE CHIEN PERDU, USINE C, CIRCUIT-EST CENTRE CHORÉGRAPHIQUE, STUDIO 303 OG AGORA DE LA DANSE. STØTTET AV: CONSEIL DES ARTS ET DES LETTRES DE QUEBEC, CANADA COUNCIL FOR THE ARTS + CIRQUE DU SOLEIL CULTURAL ACTION PROGRAM OG MAI. ADMINISTRATIV STØTTE: DANIEL LÉVEILLÉ DANSE COMPANY.

“Ms. Michel has a manner on stage that is largely oblique. She often moves and speaks as if either act were problematic. But every stammering noise, every strained movement demonstrated powerful imagination and psychological force.”
NEW YORK TIMES

“...she turns cultural stereotypes upside down in a riveting look at identity and metamorphosis...”
TIME OUT NEW YORK

“This show is very personal and deliciously funny in an offbeat way. It confirms the talent of an artist who refuses to compromise and dares to invent her own language.”
VOIR

His own room

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

Leo, Buzz and Henrik and August, Tom and Steven and of course Georg Wilhelm Friedrich. Jon Arne, Pablo, Stefan, Fred and Jens, Bob and Celsius and Bill. James, Carl, Göran, Samuel and Emanuel. Vincent or Nelson. Arnold, Sven Åke, Michael, and Olov. David, Ingmar and baby Jesus. Karl, Rudolph, Max, Marc and Christian. George, Zlatan, Matts and Sir George. William, Leonardo, Sandro, Pontus, Brutus and Pedrus. Marcus and Zeus and Sam and Tord. Maerten, Kim, Wayne, Joseph, Jeff and Elis. Hanif, Latif and Adam.

I His own room åpner Solberg og Cederqvist opp livmoren sin for den hvite fornærmede mannen.

A Kiss Me Production består av scenekunstnerne Erika Cederqvist og Julie Solberg. De møtte hverandre ved kunsthøgskolen i Amsterdam i 2008. Deres forestillinger er lekne og surrealistiske univers med en kjerne av mørk humor og satire. A Kiss Me Production var sist å se på Black Box Teater under Oslo kulturnatt sist høst og Oslo internasjonale teaterfestival 2014.

ENG. In His own room Solberg and Cederqvist open their womb for the white offended man. Erika Cederqvist and Julie Solberg met each other at the Amsterdam School of Arts in 2008. Together they form A Kiss Me Production. Their works are playful and surreal universes, with a core of dark humor and satire.

IDE, KONSEPT OG UTØVERE:
ERIKA CEDERQVIST
OG JULIE SOLBERG.
SCENOGRAFI, MALERI:
CHANDRA SEN JAKOBSSON.
VISUELT: DANJEL KANG
YOON NØRREGARD.
REGI: MAARTEN LOK.
LYS: HERO KASPER.
CO-PRODUKSJON:
BLACK BOX TEATER.
STØTTET AV: NORSK
KULTURRÅD, FOND FOR
FRILANSERE OG DE SCHOOL
VAN GAASBEEK.

Riding on a Cloud

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

Riding on a Cloud er basert på den sanne historien om kunstneren Rabih Mroués yngre bror, Yasser Mroué. I en alder av bare 17 år ble Yasser rammet av afasi etter å ha blitt skutt i hodet under den libanesiske borgerkrigen. Han kunne kjenne igjen personer og ting når de var fysisk tilstede, men ikke når han så dem på bilder. Legen anbefalte at Yasser skulle begynne å lage bilder selv, som en måte å utvikle en forståelse av forholdet mellom virkelighet og representasjon.

Denne forestillingen tar for seg nettopp dette forholdet. Vi møter Yasser på scenen som seg selv der han snakker om livet sitt og viser videoer han har laget som en del av bedringsprosessen. Bak dette selvbiografiske teppet aner vi en meditasjon over de strukturendringene som skjer når man forsøker å skape fortellinger. Riding on a Cloud er et gripende bilde av Rabihs interesse for å belyse hva som skjer når man konstruerer sannheten, særlig i kjølvannet av konflikter og traumer. Rabih Mroué er født i Beirut og arbeider i skjæringspunktet mellom teater, performance og billedkunst.

ENG. This screen-assisted performance is based on the true story of artist Rabih Mroué’s younger brother, Yasser Mroué. At age seventeen, Yasser suffered from aphasia after being shot in the head during the Lebanese Civil War. Left with a “problem with representations,” he could recognize people and things when they were in front of him but not when shown to him as images.

With its fragmentary structure that mixes media formats and discursive registers, Riding on a Cloud is a poignant elaboration of Rabih Mroué’s ongoing interest in illuminating the vicissitudes of constructing truth, particularly in the aftermath of conflict and trauma.

“Riding on a Cloud is an accomplished piece of theater, at once emotionally moving and bristling with intelligence, its story both intensely personal and utterly universal.”

THE DAILY STAR LEBANON

I SAMARBEID MED: SARMAD LOUIS.
MED: YASSER MROUÉ

DAVID ESPINOSA (ES)

Mi Gran Obra (My Great Work)

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

"My Great Work is what I would do if I had an unlimited budget, the largest theater in the world, 300 actors on stage, a military orchestra, a rock band, animals, cars and a helicopter. My Great Work is an utopia." – David Espinosa

Ideen til forestillingen har Espinosa funnet i den evige mangelen på midler som møter ham når han arbeider med prosjektene sine. Fokuset er alltid det samme, nemlig å tenke ut ulike mekanismer for å løse mangelen på ressurser. I dagens samfunn, der mange sliter økonomisk følte han det var på høy tid å lage et gedigent og ambisiøst prosjekt.

Mi Gran Obra er et storstilt show som ikke sparer på noe. Alle ideene som dukket opp under arbeidet med forestillingen ble utviklet, uansett hvor komplisert eller kostbart det måtte være.

En ekstra detalj gjør at Mi Gran Obra skiller seg ut i mengden og det er skalaen. Nærmere forklart vil det si at fokuset ligger på å tenke i stor skala og gjennomføre det i miniatyr.

ENG. Through wandering playfully amongst the fripperies of colossal creations, Mi Gran Obra (My Great Work) continues Espinosa's ongoing exploration of value, substance and artistic practice as El Local Espacio de Creación, a company he founded in 2006 with Africa Navarro.

"...a delightful, successful critique of spectacular, exorbitantly expensive yet void theatrical projects".

ART & CULTURE TODAY.

I SAMARBEID MED: SARMAD LOUIS.
IDÉ OG REGI: DAVID ESPINOSA.
UTØVERE: DAVID ESPINOSA/ CIA,
HEKINAH DEGUL.
REGIASSISTENT: AFRICA NAVARRO.
MUSIKK OG LYD: SANTOS MARTINEZ/
DAVID ESPINOSA.
SCENE/ROM: DAVID ESPINOSA/
AIR MODELS AND ARCHITECTURE
PROJECTS.
PRODUKSJON: EL LOCAL EC/ CAET
I SAMARBEID MED DEPARTMENT OF
CULTURE OF THE GENERALITAT DE
CATALUNYA.
DISTRIBUSJON: MOM-EL VIVERO.
STØTTET AV: BILBAOESZENA.

The Internet

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

The Internet was really inspired by Jason Dodge. I like stuff that's messy but without conflict or loud voices. Aha, it's totally a dance but not so much a performance. For me that's way too personal, and I'm not really into choreography because it's all so neatly ordered, it's like vivisection. Kind of fascinating but in the wrong way. I don't like dance to be fascinating, or enthusiastic, it should be more just there like some random illustration, indifferent to context. Or like monumental sculpture, I dig this. It's not about size, for something to be monumental it has to exceed context, be indifferent or simply material. Sounds like modernism, sure, but like through the backdoor. I mean like in, or that's a long story, so.

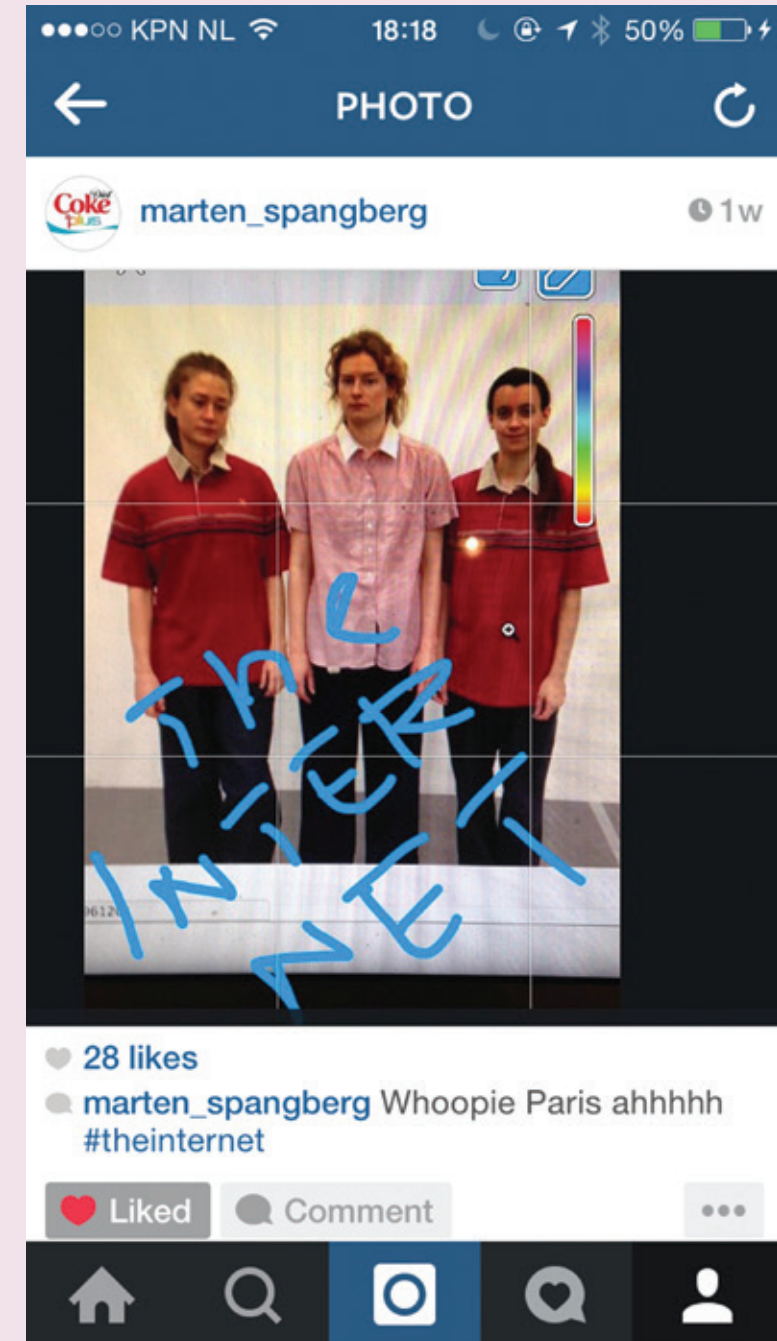
I've made a few things too, like stuff that's great to have around when you make a dance. I don't know, maybe I'll have time to make a couple of oversized charm bracelets. I really hope so and there's also some Lion chocolate bars, the king size version. It's a kind of homage to Smithsonian. Once I visited a piece by him somewhere in Holland. That was really cool, but mostly I like internet because it doesn't start anywhere. It's like a landscape that sort of doesn't guide. The best stuff is like stuff that doesn't need support, back up, that just shows up.

I think it's really difficult to just show up. I've worked a lot on that. It's easier if you don't need to, like if it's all a matter of reproduction, you know that's why I really don't like, like engaged art, or political stuff, that kind of stuff that can't just show up. Feels totally forced, like as if art isn't pushed in the first place. That's what it is, or should be, stuff that just shows up.

The Internet, I dunno, it's just a lot of thoughts. Some about, whatever, omnipresence of internet, and yes dance – I mean critique or so is just a bit too simple and anyway just shows off. It's nothing good or bad really, it's more like something between an enigma and a problem, I mean the internet, and if the piece is too, that's great. Oh, that sounded a bit pretentious. I'm obsessing about things that can't be divided, and you know stuff that nobody can be responsible for. Like the universe or the ocean, the nature – the internet is like that a bit. You know something that can not be divided, can not be evaluated, it is or not, and I think, if you can't divide something it can't really be interpreted. Instead it makes me, or us make something. This is the real thing maybe, that in front of that kind of stuff, we are equal, unconditionally equal. That's pretty awesome.

Mårten Spångbergs forrige forestilling La Substance but in English hadde premiere på MoMa PS1 i New York og besøkte Black Box Teater høsten 2014. Den kritikerroste forestillingen er nominert til Natt&Dags Oslopris for beste scenekunst. Les Torgny Amdams tekst om La Substance lenger bak i katalogen.

AV OG MED: SANDRA LOLAX, REBECCA STILLMAN, MARIKA TROILI OG MÅRTEN SPÅNGBERG
STØTTET AV: THE SWEDISH ART COUNCIL, THE ARTS GRANTS COMMITTEE, PACT ZOLLVEREIN.
I SAMARBEID MED: SUPPORTICO LOPEZ, PACT, INDEX STOCKHOLM, TOU SCENE, RUPERT, TANZHAUS ZURICH, PAF OG BLACK BOX TEATER.

AMUND SJØLIE SVEEN (NO)

Economic Theory for Dummies

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

Economic Theory for Dummies er en performance lecture av og med Amund Sjølie Sveen, som undersøker den teoretiske, historiske, filosofiske og psykologiske bakgrunnen for dagens økonomiske system. Hva er sammenhengen mellom «menneskelig natur», økonomisk teori og moderne markedsøkonomi? Hva er det med økonomisk vekst? Hvilken funksjon fyller banker, penger og lån i våre liv?

Prosjektet er et lite bidrag til offentlighetens behov for å ta tilbake definisjonsmakt på økonomifeltet. Vi trenger å forstå økonomien for å ha en mening om den, vi treger å forstå begreper og konsepter, vi trenger voksenopplæring, vi trenger et kurs i Economic Theory for Dummies.

Amund Sjølie Sveen er musiker og kunstner utdannet i solo slagverk fra Musikhøgskolan i Göteborg. Han jobber innenfor et bredt spekter av uttrykk og medier som konsert, teater, performance og installasjon, med spesielt fokus på å undersøke konkrete samfunnspolitiske spørsmål i en globalisert, markedsliberalistisk verden.

ENG. Economic theory for Dummies is a performance lecture by Amund Sjølie Sveen investigating our present economic system; the theoretical, historical, philosophical and psychological background of today's economic reality - and how the rhetorics of this system is present in our minds and media. How is «human nature» related to economic terms and the conditions of modern liberal market economy? If it is true that culture is way ahead of nature - that our human emotions and instincts today, through evolution, are perfectly tuned for living in a world of scarcity, threats and the need for short-term-thinking - how does this work today, now that we actually live in a world of affluence, security and the need for long-term-thinking? This project is a small contribution to the public need to regain power in the field of economy. We need to understand the economy in order to have an opinion about it. We need to understand the words and concepts of the 'economist-language'. We need to be able to separate politics from laws of nature. We need to grasp the connections between economy and ecology. We need a crash course, we need a bit of Economic theory for Dummies.

*Alle vet at penger ikke er alt.
Alle vet at lykke ikke kan kjøpes
for penger.
Alle vet at de rike blir rikere og
de fattige blir fattigere.
Alle vet at jorda er i ferd med å
tippe utenfor stupet.
Alle vet at det antakelig ville
være smart å endre en
ting eller to.
Alle vet at det er på tide med en
ny iPhone.*

KONSEPT, TEKST, VISUELL
PRESENTASJON, MUSIKK, REGI: AMUND
SJØLIE SVEEN.
DRAMATURG: GRY ULFENG.
CO-PRODUSERT AV: STEIRISCHER
HERBST, NEW THEATER INSTITUTE OF
LATVIA, BARENTS SPEKTAKEL FESTIVAL
OG IMAGINE 2020.
STØTTET AV: NORSK KULTURRÅD, FRITT
ORD OG PROGRAMME CULTURE OF THE
EUROPEAN COMMISSION.

21. & 22.03

PEDRO GÓMEZ-EGAÑA (CO)

The Kinetoscope of Time (Sculpture Performance)

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

Pedro Gómez-Egaña er fra Colombia med base i Bergen, København og Bogotá. Han er utdannet komponist og billedkunstner fra henholdsvis Goldsmiths College i London og fra Kunst- og designhøgskolen i Bergen. Kunstpraksisen hans inkluderer både performance, skulptur, video, installasjon og lydarbeider.

ENG. Pedro Gómez-Egaña makes sculptures that move and stage them in very specific ways. He devices immersive experiences where the audience enters a purpose-built space, or a carefully crafted environment, and he makes objects that are transformed through their attention. The question of how the performative aspect of sculpture constructs a sense of time is central to his artistic practice.

The audience is invited to enter a dark room with seating facing a green velvet curtain. A man enters from the side of the room. He stands in front of the curtain and begins to speak, an adaptation from Brander Matthews The Kinetoscope of Time, first published in 1895.

20. & 21.03

LIVE MARIANNE NOVEN (NO)

running live

THIS IS A COUNT DOWN. this is a piece about being present. this is a piece about running. running my own life, running through exhaustion, running after a world that is speeding, running faster to slow down, running to be here but always moving away from the physical here. i try to understand how to be present here and now but THIS IS A COUNT DOWN and i'm running out of time. we all need to run back to ourselves, to be present here and now, be (a)live. i am (a)live when i run, if only i could whilst not running too, if only that could happen before we hit 3, 2, 1, zero. THIS IS A COUNT DOWN.

23.03

Paradise Now

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

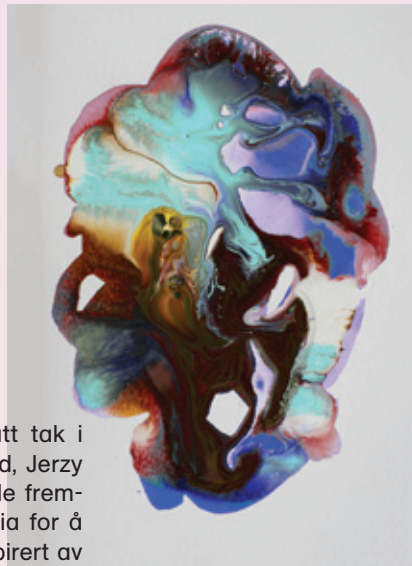
TE
AT
ER
FES
TIV
AL

I forestillingen Paradise Now har Verk Produksjoner tatt tak i fascinasjonen for de store teaterpionerene Antoin Artaud, Jerzy Grotowski og Eugenio Barba. På 70-tallet dro noen av de fremste teaterguruene til forskjellige stammer i Afrika og Asia for å finne tilbake til det "opprinnelige" teater blant annet inspirert av Artaud. Denne reisen tilbake, og deres søken etter den magiske urkraften, fikk store ringvirkninger i måten man så på skuespilleren i ettertiden.

"Dette er teaterguruer som var viktige for oss da vi startet med teater, de representerte et alternativ, en motkultur, et opprør. Jeg ville finne noe som var så viktig i mitt liv, sikkert fordi jeg følte meg så uviktig på de arenaene jeg virket i på den tiden. Det var bare kjedsomhet, middelmådighet og en følelse av langsom kvelning, uten intensitet. Faen heller, jeg ville i krigen, selv om jeg var pasifist. Jeg ville krige mot virkeligheten og teatret fungerte som et bra alternativ. Nå når jeg skuer tilbake på denne tiden så ser jeg hvor viktig disse teaterpionerene var i mitt liv, mine valg, mitt verdenssyn" – Fredrik Hannestad, Verk Produksjoner.

I senere tid kan man nok våge å påstå at denne reisen var et mislykket forsøk, de fant ikke urspråket, men ringvirkningene er der fortsatt, ikke minst for generasjonen som vokste opp på 80 og 90 tallet. I forbindelse med fascinasjonen for denne reisen og teaterhistorien er filmen Min middag med Andre av Louis Malle brukt som et utgangspunkt for samtaler med venner og bekjente. Verk inviterte hver og en av dem på middag med et ønske om å gjenetablere den gåtefulle tiden i et liv der avgjørende valg ble tatt. Forestillingen kretser rundt tilblivelsen av jeg'et, hvilke forbilder som har vært avgjørende i våre liv og hvilke opprør eller fluktveier man har tatt på veien.

ENG. The Norwegian theatre-company Verk Produksjoner is known for their epic and vaudevillesque form of acting with satirical and political undertones changing swiftly between storytelling, acting and improvisation. In addition to touring nationally, Verk has gained extensive international recognition in recent years, resulting in several guest performances in Sweden, Finland, Germany, England, Denmark, Iceland and Portugal. The group has received numerous awards and raving reviews for their performances. Working with this production the group have used the film My Dinner With Andr» by Louis Malle as a starting point for conversations with friends and acquaintances.

"...en vidunderlig blanding av humor og høytid."
AFTENPOSTEN

"...stor visuell dramatik."
KLASSEKAMPEN

"...slående visuelle metaforer."
MORGENBLADET

"Det er nettopp dette Verk er så gode på, å gjøre det vanskelige sjarmerende og det sårbare opphøyd."
SCENEKUNST.NO

AV OG MED: ANDERS MOSSLING, SAILA HYTTINEN, SOLVEIG LALAND MOHN, HÅKON MATHIAS VASSVIK, SIGNE BECKER, FREDRIK HANNESTAD, TILO HAHN, JON REFSDAL MOE, PER PLATOU, PERNILLE MOGENSEN, VERA KROHN SVALENG OG MAGNUS BØRMARK. CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER, TEATERHUSET AVANT GARDEN OG BIT TEATERGARASJEN. STØTTET AV: NORSK KULTURRÅD.

o Death

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

o death er en forestilling/installasjon laget av Iver Findlay, Marit Sandsmark og Pål Asle Pettersen i samarbeid med Jason Rogenes.

Bygget på en refleksiv interaksjon mellom lyd og bevegelse trer denne forestillingen frem blant ragende isoporskulpturer og mekaniske trær. Lyden manifesteres fysisk i bevegelser, objekter og lys.

Ved å hente impulser fra 'feral states', biosentrisme, flimrende lys, ved å utforske sammenhengen mellom bevegelse og lyd, forsøker o death med glimt i øyet å bevise at døden ikke finnes, at ord og språk ikke er nok, og at alt vi noensinne har elsket heller aldri vil bli nok. For dødens brodd tar ikke siste stikk i det utall av univers som gjennomstråler vårt eget, enestående som det er, med sin romlige og tidlige form, skapt av bevisstheten. Stykket stiller en rekke spørsmål inspirert av sangtitlene til den kjente bluesangeren og svovelpastoren JM Gates fra 1920-tallet:

'O' death where is thy sting?
'Good bye to chain stores, part 1?'
'Is death's black train coming?'

Samarbeidskonstellasjonen Findlay/Sandsmark/Pettersen har i løpet av de siste fire årene presentert flere produksjoner i grenseland mellom scenekunst og installasjon. Kompaniet har gjestet Black Box Teater flere ganger tidligere sist med forestillingen biograph, last year was pretty shitty.

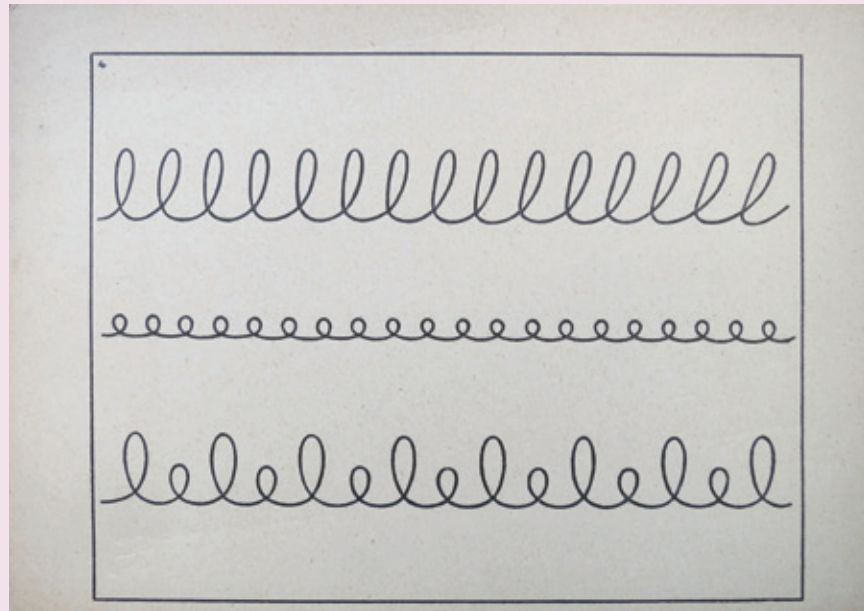
ENG. o death is a performance / installation made by constellation Findlay/ Sandmark/ Pettersen in collaboration with Jason Rogenes. Built on a reflexive interaction between sound and movement the performance is coming alive among sculptures and mechanical trees. The sound is manifested physically in motion, objects and light.

"Death does not exist, only fear of death"
ANDREJ TARKOVSKIJ

KONSEPT, IDE: FINDLAY// SANDSMARK.
KOREOGRAF, UTØVER: MARIT SANDSMARK.
REGI, VIDEO, DESIGN: IVER FINDLAY.
KOMPONIST, MUSIKER, DESIGN: PÅL ASLE PETTERSEN.
VISUELL ARTIST, SKULPTØR: JASON ROGENES.
PROGRAMMERING: DAG EGIL NJAA.
TEKNISK ASSISTANSE: BILLY BURNS.
SAMTALE, PRØVEPARTNER: HELLE SILJEHOLM.
PRODUCED BY: FINDLAY// SANDSMARK.
CO-PRODUSENT: BIT-TEATERGARASJEN, BLACK BOX TEATER, NY MUSIKK, TOS SCENE AND RAS. STØTTET AV NORSK KULTURRÅD, FFUK, STAVANGER KOMMUNE, SANDNES KOMMUNE, ROGALAND FYLKESKOMMUNE. RESIDENSSTØTTE: DANSIS.

METTE EDVARDSEN (NO)

We to be

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

We to be er en forestilling skrevet som en tekst. Teksten leses høyt av en utøver som sitter sammen med publikum foran en tom scene. We to be sendes også direkte på radio. We to be arbeider dermed med tre ulike medier som foregår samtidig på tre ulike steder: på scenen, som et skuespill i en bok, og som en live radiosending.

Koreograf og utøver Mette Edvardsen har gjestet Black Box Teater flere ganger tidligere, sist under fjorårets festival med No title. Hun har jobbet på det internasjonale scenekunstheltet i flere år, og utforsker også andre medier som video og bøker. Edvardsen utvikler stadig nye prosjekter, både under eget navn og i samarbeid med andre kunstnere.

ENG. We to be is a performance that is written as a play and read out loud by one performer sitting together with the audience, in front of an empty stage. Additionally, the performance is broadcast live on the radio. Thus, the piece is working with three medias presented simultaneously in three places: a performance on stage, a play in a book, and a live radio broadcast. Norwegian Brussels-based choreographer and performer Mette Edvardsen has developed her own artistic work since 2002 making performances and exploring other media, such as video and books. Characterized by an economy of means and a sense of detail, her pieces are thoughtful and witty stage events.

AV OG MED: METTE EDVARDSEN. LYS
DESIGN: BRUNO POCHERON. LYD
DESIGN: PETER LENAERTS. GRAFISK
DESIGN: MICHAËL BUSSAER.
PRODUKSJON: NATALIE GIELEN/
MANYONE VZW OG METTE
EDVARDSEN/ ATHOME.
CO-PRODUKSJON: BUDA, BLACK
BOX TEATER, TEATERHUSET AVANT
GARDEN, BIT - TEATERGARASJEN.
STØTTET AV: NORSK KULTURRÅD OG
VLAAMSE GEMEENSCHAP.

24. & 25.03

GEUMHYUNG JEONG (KW)

CPR Practice

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

Forestillingen CPR Practice starter som en rekke henførte og intime øyeblikk, der utøveren ømt tilnærmer seg en gummidukke. Når dukken tilsynelatende brått slutter å puste fanges publikum inn i en strøm av rastløse aktiviteter som hjertemassasje, munn-til-munn metoden og andre desperate forsøk på å få liv i dukken.

Geumhyung Jeong er en koreansk koreograf og danser. Arbeidene hennes utforsker forholdet mellom menneskekroppen og tingene som omgir den. Ved å bruke sin egen kropp vekker hun dagligdagse gjenstander til live, ofte på en urovekkende måte. Geumhyung Jeong har studert teater, dans og animasjonsfilm. De kritikerroste arbeidene hennes vises både i hjemlandet og i Europa.

ENG. Geumhyung Jeong is a choreographer, dancer and interdisciplinary artist based in Korea. In her works, she incessantly renegotiates the relationship between the human body and its surrounding objects. The artist uses everyday items, bestowing them with a strange and disturbing life through intensive and risky interactions with her own body. She utilizes her knowledge of dance and choreography to create a unique and thrilling performance. Puppetry, dance, as well as the awareness of the technical aspects of theatre, combine to become one piece - a spell-binding choreography of the body and mind. Geumhyung Jeong studied theater at the Hoseo University in Korea, dance at the Korean National University of Arts, and film animation at the Korean Academy of Film Arts.

AV OG MED: GEUMHYUNG JEONG

26. & 27.03

Nella Tempesta

OS
LO

INT
ER
NAS
JON
ALE

TE
AT
ER
FES
TIV
AL

“The Motus Theater Company of Italy is the most truly revolutionary troupe in town! ...this production turns a cast of six and an assortment of blankets into an 80-minute youthquake that seems likely to leave even cynical audience members shaken and stirred!”
THE NEW YORK TIMES

“...an elegiac and stirring forecast of bad political weather headed our way.” THE VILLAGE VOICE

“Political Drama At its Finest” THEATER PIZZAZZ

“A mind expanding new production from Italy’s Motus Theatre Company that masterfully illuminates contemporary political and climate change issues alongside text borrowed from Shakespeare.” THEATRE IS EASY

Nella Tempesta reflekterer over urolighetene i samfunnet og konsekvensene av den økonomiske krisen. Forestillingen kretser også rundt stormene i Middelhavet som synker migrantenes skip som seilte fra kysten av Nord-Afrika for å nå Europa. Denne versjonen av Shakespeares Stormen forestiller seg en verden som ikke er ved veis ende, men en verden på randen av en ny begynnelse. Som en mot-tekst tar kompaniet også i bruk poeten Aimé Césaires dikt *Une tempête* (A Tempest). Det kritikerroste kompaniet Motus var sist å se på Black Box Teater våren 2012 med forestillingen “Too Late”.

ENG. Nella Tempesta creates a short circuit between Shakespeare’s *The Tempest* and *Une Tempête* by Aimé Césaire. Reflecting on the turmoil in our society and the consequences of the economic crisis, the performance also speaks about storms in the Mediterranean Sea, which are sinking the migrants ships that set sail from the coast of North Africa to reach Europe—“Brave new world,” to quote Miranda and Aldous Huxley. This version of Shakespeare’s play “The Tempest” imagines the play about a world not as it appears to be ending, but a world on the verge of a new beginning.

Viktig informasjon: Tepper spiller en viktig rolle i Nella Tempesta. Publikum oppfordres til å ta med seg et rent teppe som vil fungere som billett til forestillingen. Teppet vil bli brukt i forestillingen og doneres i etterkant til den veldedige organisasjonen Folk er folk.

Please read: Blankets play a very important part in Motus Theatre Company’s Nella Tempesta. Audiences are encouraged to bring clean blankets to the performances. The blanket will function as your ticket to the show. They will be used in the performance and then donated to the local charitable organization Folk er folk.

REGI OG IDÉ: ENRICO CASAGRANDE OG DANIELA NICOLÒ.
MED: SILVIA CALDERONI, GLEN ÇAÇI, ILENIA CALEO, FORTUNATO LECCESE OG PAOLA STELLA MINNI.
DRAMATURGI: DANIELA NICOLÒ.
REGIASSISTENT OG OVERSETTELSE: NERINA COCCHI.
TEKNISK REGI OG LYD: ANDREA GALLO. MOVING-HEAD
DESIGN: ALESSIO SPIRLI.
FILM- OG VIDEOREDIGERING: ENRICO CASAGRANDE, DANIELA NICOLÒ.
ORGANISASJON OG PRODUKSJON: ELISA BARTOLUCCI, VALENTINA ZANGARI, SANDRA ANGELINI OG LISA GILARDINO.
CO-PRODUKSJON: FESTIVAL TRANSAMÉRIQUES, THÉÂTRE NATIONAL DE BRETAGNE, PARC DE LA VILLETTE, LA COMÉDIE DE REIMS - SCÈNE D'EUROPE, KUNSTENCENTRUM VOORUIT VZW, LA FILATURE/SCÈNE NATIONALE, FESTIVAL DELLE COLLINE TORINESI, ASSOCIAZIONE CULTURALE DELLO SCOMPIGLIO, CENTRALE FIES/ DRODESERA FESTIVAL - DRO, L'ARBORETO/TEATRO DIMORA - MONDAINO.
STØTTET AV: ERT (EMILIA ROMAGNA TEATRO FONDAZIONE), AMAT, LA MAMA, PROVINCIA DI RIMINI, REGIONE EMILIA-ROMAGNA, MIBAC OG ONDA-OFFICE NATIONAL DE DIFFUSION ARTISTIQUE. I SAMARBEID MED: M.A.C.A.O, TEATRO VALLE OCCUPATO, ANGELO MAI OCCUPATO, S.A.L.E. DOCKS.

Caliban Cannibal

Nomader og fremmedgjøring står i sentrum av forestillingen *Caliban Cannibal*. Som i forestillingen *Nella Tempesta* er kompaniet Motus nok en gang inspirert av Shakespeare og Césaire.

To flyktninger er stuet sammen i et telt. Teltet fungerer som et midlertidig oppholdssted for de to, og kan når som helst bli utslettet av det første uværet som kommer. All samtale og bevegelse i teltet overvåkes og projiseres på to skjermer. De to flyktningene kjenner ikke hverandre fra før og forsøker å dele historiene sine selv om de kommuniserer på ulike språk.

ENG. A lightweight emergency tent is quickly installed in the empty zones of public and private spaces. A suspended and transitory non-place inhabited by two improbable characters. They are together by chance and for necessity, landed in this shelter after tormented events of actual and existential wrecks, great gestures and frustrated claims.

AV: ENRICO CASAGRANDE OG DANIELA NICOLÒ.
MED: SILVIA CALDERONI OG MOHAMED ALI LTAIEF (DALI).
VIDEO: ENRICO CASAGRANDE, ANDREA GALLO OG ALESSIO SPIRLI.
UTDRAG FRA DOKUMENTAREN “PHILOSOPHERS’ REPUBLIC” AV MED ALI LTAIEF OG DARJA STOCKER.
OVERSETTELSE: NERINA COCCHI.
REGIASSISTENT: ILENIA CALEO.
PRODUKSJON: ELISA BARTOLUCCI.
ORGANISASJON: VALENTINA ZANGARI.
DISTRIBUSJON: LISA GILARDINO.
PRESSE: SANDRA ANGELINI.
PRODUKSJON: MOTUS/ 2011>2068 ANIMALEPOLITICO. ET ATELIERS DE L'EUROMÉDITERRANÉE - MARSEILLE PROVENCE
2013 PROSJEKT. STØTTET AV: SANTARCANGELO•12•13•14, FACE À FACE/ PAROLES D'ITALIE POUR LES SCÈNES DE FRANCE, ANGELO MAI ALTROVE OG ESC ATELIER AUTOGESTITO.

LISA LIE/PONR

Blue Motell

Liker du teater, popkultur, TV, moderne kunst eller ekstremsport? Da er Blue Motell stedet for deg! Lisa Lies seneste forestilling Blue Motell gikk for fulle hus på Black Box Teater våren 2013. Lisa Lie ble nominert til den nasjonale Ibsenprisen for forestillingen.

Blue Motell er en sjamanistisk innvielse og en europeisk dansesreise i ett. Sammen med inviterte kunstnere gjennom hennes plattform PONR, tiltrekker Lisa Lie seg sterke drømmere fra alle mulige verdener og dimensjoner. Tegneserier karakterer og eventyr med avdøde filosofer, seriemordere og selvmordere møtes på Blue Motell, og blir en annen form for virkelighet som siver inn i vår hverdagslige verdens struktur gjennom tynne membraner. Forestillingen undersøker virkelighetsflukt som en positiv og kollektiv strategi.

Middelalderens karneval er ikke til for å betraktes, - i det lever man. Karnevalet er til for alle. Så lenge karnevalet pågår finnes det ikke noe liv utenom. Man lever kun under karnevalets frihetslover. Ingen kan forlate det. Det kjenner ingen romlige grenser. Det narrative landskapet og scenen gjøres om til et åsted der alt er livsviktig hele tiden, der det abstrakte og irrasjonelle tas på alvor. I dette rommet må du enten flykte eller gi deg over til energiutvekslingen i det skjøre forholdet mellom publikum og utøvere. Komposisjonen kan betraktes som en temporær skulptur eller en kropp, der publikum er en del av kretsløpet. Du inviteres inn i et fantastisk univers som en underliggende strøm i en felles hverdag.

Blue Motell er en hjørnestein. På samme måte som man kan se for seg de fire vindene blåse fra hvert sitt hjørne av en firkantet flat verden, har også Blue Motell sin funksjon og ligger omtrent der skipene faller over bordkanten ned i gapende kjefter. Blue Motell er et sted du kan komme til fra alle verdens ender, alle verdens mest øde steder der virkelighetsveven er tynneste.

Lisa Lie er scenekunstner, regissør, performanceartist, dramatiker og forfatter fra Trondheim som har gjort stor suksess i performance-teaterduoen Sons of Liberty.

ENG. When Lisa Lie creates «Blue Motel» in collaboration with invited artists on the platform PONR, Black Box' large stage is transformed into a scene where life depends on everything, constantly. A scene where the abstract and irrational is taken seriously, and the energy in the frail relationship between audience and performers is strengthened. Lisa Lie is an author, artist and performance artist from Trondheim. She has achieved great success with the performance duo "Sons of Liberty". Lisa Lie and «Blue Motell» was nominated for the Ibsenaward 2013.

“Eit humoristisk og gruvsamt innblikk i ein heilt annan røyndom.”

KLASSEKAMPEN

KONSEPT OG REGI: LISA LIE.
SCENOGRAFI OG KOSTYMER: MAJA NILSEN.
LYSDESIGN: STEFFEN TELSTAD.
LYD: MIKAEL GULLIKSTAD/ANDERS SCHILLE.
LYDTEKNIKER: THOMAS BROSVÆT.
PRODUSENT: RANDI MARTINE BROCKMANN/AURORA KVAMSDAL.
UTØVENDE OG SKAPENDE SKUESPILLERE: IVAR FURRE AAM, KENNETH HOMSTAD, HELGA KRISTINE EDVINDSEN OG LISA LIE
DRAMATURG: ELIN AMUNDSEN GRINAER.
OUTSIDE-EYE: KATE PENDRY.
SCENETEKNIKER: ERIK CHAN.
STØTTET AV: NORSK KULTURRÅD, SØR-TRØNDELAG FYLKESKOMMUNE OG TRONDHEIM KOMMUNE, FOND FOR LYD OG BILDE, UD.
CO-PRODUKSJON: TRØNDELAG TEATER, BLACK BOX TEATER, BIT-TEATERGARASJEN OG TURTEATERN/MDT.

09.–12.04 kl. 19:00

CLAUDE RÉGY (FR)

La Barque Le Soir / Båten om kvelden

av Tarjei Vesaas

Det ingen andre vet

I denne teksten oppstår en ny verden der grensene uopphørlig tilsløres av hverandre: opp, ned, helt ned til mudderet i bunnen, helt opp igjen til overflaten, men bare med litt av ansiktet, kanskje bare så vidt nesen.

Pusten – svært lite luft – følelse av kvelning – en vill kamp for at det skal opphøre.

En følelse av konstant uro som skyldes mangelen på skillelinjer.

“Ikke en voldsom død, men en inderlig død, i stillhet.”

Et inderlig liv, i stillhet. Ekkoet kommer langveis fra.

En mann, nesten et lik, driver nedover en elv med en arm rundt en trestamme.

Han driver sørover, “som en skadet bevissthet”.

Ting som hører hjemme i en annen tilværelse – sikkert hans egen, men fra en annen tid – raser innpå ham.

Med mindre det dreier seg om tegn fra en tilværelse utenfor hans egen.

I alle tilfeller dreier det seg om krefter som raser innpå ham, der han driver i elven.

Vesaas gir sjelslivets hemmelige nøkler mye rom og frihet.

Han skriver et dikt, og vi føler grenseløsheten.

For mannen som driver nedover elven – en underlig ferd – kan speilbildet i vannet og hans egen plass tett ved døden – dette er et enestående øyeblikk – vise det ingen andre vet. En langsom reise mot det ubegripelige.

Det ytterste har ingen grenser. Det ytterste er en åpning – en viss tid – mot livet og dødens sameksistens. Overskridelsen blir en slags varig tilstand, den er ikke lenger fatal og følelsesladet.

Det er kroppens og sinnets erfaring på randen av det levende, i et sluttøyeblikk som stadig utvides.

Denne utvidelsen tillater observasjon utover det som er ren kunnskap.

– Claude Régy, 2013

Merknad

Matematikeren Alain Connes mener at de fleste sanne matematiske utsagn egentlig ikke kan påvises. Han mener at det finnes ting som er sanne, men som vi ikke kan oppfatte. Astrofysikeren Michel Cassé mener på sin side at det er ikke er noen grunn til å avvise eksistensen av det som ikke kan oppfattes og som vi ikke evner å snakke om.

Det man ikke kan snakke om, må man skrive, sier Derrida.

Vesaas har antakeligvis mye til felles med alle disse, rent intuitivt. De ser på materialisme som en nesten naiv filosofisk tanke, for materialismen bygger på en ufullstendig forståelse av tingene: den tar det reelle for å være identisk med det materielle.

En forenkling og en feil.

Tarjei Vesaas

Tarjei Vesaas ble født i Vinje i Telemark den 20. august 1897 og døde i Oslo den 15. mars 1970. Vesaas skrev på nynorsk. Forfatterskapet preges i høy grad av naturen og av naturens dype hemmeligheter.

Som den eldste av tre sønner var det ventet at Vesaas skulle overta foreldrenes gård i Telemark. Disse bøndene hadde, uvanlig nok, en sterk interesse for litteratur og leste ofte høyt for hverandre om kvelden og ut over natten. Tarjei sa fra seg odelsretten for å bli forfatter. På folkehøgskole som 20-åring stiftet han bekjentskap med de fremste norske og europeiske forfatterne. I 1925 og 1927 mottok han stipend og reiste i flere land i Europa. I 1934 giftet han seg med lyrikeren Halldis Moren og slo seg ned på gården Midtbø som morfaren hadde bygget ikke langt fra foreldrenes gård.

Vesaas ble refusert to ganger før han etablerte seg som en av de mest betydelige norske forfatterne. Han inspirerte en hel generasjon nye kunstnere og fikk særlig betydning for Jon Fosse. Det er mye vakker gjenklang av Vesaas i Fosses forfatterskap. Hans siste prosabok, «Båten om kvelden», vitner om en romankunst som granskende hugger i mørket med redskaper av metall.

Claude Régy

Claude Régy er født i 1923. Som tenåring var han særlig merket av Dostojevskij som han leste som «et slag fra en øks som hakker hull i isen». Etter studier i statsvitenskap, studerte han teater med Charles Dullin og med Tania Balachova. Han debuterte som regissør i 1952 med fransk urpremiere på Doña Rosita av García Lorca. Han tok raskt avstand fra psykologisk realisme og naturalisme og fra såkalt politisk teater. Régys uttrykk er det totalt motsatte av underholdning, han interesserer seg for menneskene og de verdenene der menneskene lever, særlig tapte verdener. Han har løftet mye ukjent dramatikkk frem i lyset – spesielt samtidsdramatikkk – som ofte fører ham til randsoner der vissheten om det virkelige går i oppløsning.

Claude Régy har trukket mange samtidsdramatikere frem i lyset, både franske og utenlandske. Han har satt opp stykker av Harold Pinter, Marguerite Duras, Nathalie Sarraute, Edward Bond, Peter Handke, Botho Strauss, Maurice Maeterlinck, Gregory Motton, David Harrower, Jon Fosse, Sarah Kane og Arne Lygre.

Teatret kan først begynne når man fjerner seg fra forestillingen (en s'éloignant du spectacle), sier Claude Régy.

REGI: CLAUDE RÉGY.
REGIASSISTENT: ALEXANDRE BARRY.
SCENOGRAFI: SALLAHDYN KHATIR.
LYS: RÉMI GODFROY.
LYD: PHILIPPE CACHIA.
MED: YANN BOUDAUD, OLIVIER BONNEFOY OG NICHAN MOUMDJIAN.
SEILEREN OG SPEILENE («VOGUER PARM LES MIROIRS»), UTDRAG FRA BÅTEN OM KVELDEN,
OVERSATT TIL FRANSK AV RÉGIS BOYER,
TILRETTELAGT AV CLAUDE RÉGY.
PRODUKSJON: ATELIERS CONTEMPORAINS I SAMARBEID MED THÉÂTRE NATIONAL DE L'ODÉON OG FESTIVAL D'AUTOMNE À PARIS, CENTRE DRAMATIQUE NATIONAL D'ORLÉANS-LOIRET-CENTRE, THÉÂTRE NATIONAL DE TOULOUSE, THÉÂTRE GARONNE OG COMÉDIE DE REIMS.

Brume De Dieu (Guds tåke)

Filmvisning, lørdag 30 mai kl. 19:00

Mattis er tilsynelatende tilbakestående. Han har et psykisk handikap som gjør at han kan se ting andre ikke ser. Han leser tegn som fuglene etterlater seg i gjørma. Disse sporene er en form for skriftspråk som vanlige folk ikke kan forstå.

Brume de Dieu er et utdrag fra romanen Fuglane av Tarjei Vesaas iscenesatt av Claude Regy, filmet av Alexandre Barry. Filmen er en hypnotisk opplevelse der skuespilleren Laurent Cazanave formidler Mattis tankeverden.

ENG. Mattis is retarded, so people think, someone with a mental handicap who sees things others don't. He reads signs that birds leave in the mud. These traces are a form of writing, a language that normal people can't understand. Brume de Dieu is an excerpt from the novel Birds by Tarjei Vesaas. It is performance directed by Claude Régy: “Sometimes through the mist there is another quality of light. Between shadow and light, between blindness and greater knowledge, that is where we can find the mind of the ambiguous creature that Vesaas named Mattis.” "Brume de Dieu" is a film. A hypnotic experience. We are transported by the body of Laurent Cazanave, the actor through whom passes the words of Mattis. The film Brume de Dieu is this encounter with Mattis.

EN FILM BASERT PÅ FORESTILLINGEN BRUME DE DIEU REGISSERT AV CLAUDE RÉGY.
UTDRAG FRA FUGLANE AV TARJEI VESAAS.
SKUESPILLER: LAURENT CAZANAVE.
FOTOREGI: JAVIER RUIZ GOMEZ.
LYDMIKS: YVES COMÉLIAU.
FILM EDITOR: ADRIEN FAUCHEUX.
SCENE DESIGN: SALLAHDYN KHATIR.
LYSDESIGN: RÉMI GODFROY.
LYDDESIGN: PHILIPPE CACHIA.
PRODUKSJON: SABRINA IWANSKI FOR LGM TELEVISION.
STØTTET AV: DET FRANSKE KULTURDEPARTEMENTET OG DET NASJONALE FRANSKE SENTERET FOR FILM.
COPYRIGHT: LGM TÉLÉVISION – LES ATELIERS CONTEMPORAINS.

JENNY HVAL

Apocalypse, Girl

«Think big, girl, like a king, think kingsize». Jenny Hvals nye komposisjon åpner med et sitat fra den danske poeten Mette Moestrup og fortsetter mot avgrunnen. Apocalypse, Girl er et musikkverk som ikke helt lar seg framføre, den er det umuliges konsert iscenesatt i samarbeid med den amerikanske videokunstneren Zia Anger. De drømmer om en science fiction-film hvor gospelkorjenter er punkere og styrer verden, et auto-erotisk makk- eller mesterverk, et mildt dytt fra en dommedagskult, et mykt ønske om kollektiv hengivelse, og et ode til gospeljentenes lyse, blankpolerte undergrunn.

Jenny Hval har skapt en helt egen form for intimitet og lyd siden debutplaten i 2006. Hennes felt har etter hvert innbefattet bokutgivelser, lydinstallasjoner og samarbeid med poeter og billedkunstnere. I sentrum står språkarbeidet og vipper mellom det sårbare, det eksplosive og total ydmykelse.

ENG. «Think big, girl, like a king, think kingsize.» Jenny Hval's new composition opens with a quote from the Danish poet Mette Moestrup, and continues towards the abyss. Apocalypse, Girl is music that can't quite be performed, but a concert of impossible music unfolds, directed by the American video artist Zia Anger. They dream of a science fiction movie where gospel choir girls are punks and run the world with auto-erotic impulses. It's a gentle hum from a doomsday cult, a soft desire for collective devotion, an ode to the pure, light gospel girl underground.

04.–07.06 kl. 21:00

SOLVEIG STYVE HOLTE

Lightness

Arbeidet springer fram frå to ulike situasjonar; den eine er i eit dansstudio lyttande til kvarandre medvitne om at noko snart skal skje, den andre ute på byen umedvitne om at noko treng å skje i det heile. Dansen er potensielt like poetisk og kroppen like deltakande i begge situasjonar. Situasjonane legg berre fram ulike sett å vere kropp i verda. Framsyninga veks fram mellom peon og kløver. Sensibiliteten frå studioet opnar og samlar oss i dansen der ute. Den lyse, lette og suggerande dansen frå livet der ute får trenge inn gjennom betongen, strukturen, dansemattene og den svarte boksen. Kan vi omfatne det heile, utan å tømme nokon av delane for saft?

Kropp er topp. Mellom visuelle fantasiar og pulserande realitetar veks det noko fleire enn oss kan få ta del i. Sidan spontanitet kjennest litt svett om dagen, kan koreografi vere ein strategi der ein kjem over seg sjølv og møter kvarandre, eit vis der ein får ha både røter og venger saman.

Lightness er eitt av Solveig Styve Holte sine avgangsarbeid i koreografi ved Kunsthøgskolen i Oslo. Holte undersøker koreografisk arbeid gjennom ulike produksjonsvilkår og gjennom tre ulike apparat; scene, galleri og tekstpublikasjon.

ENG. Lightness is a part of Solveig Styve Holtes final exam in choreography of the Art Academy in Oslo. Holte examines choreographic work through different conditions of production; stage, gallery and publication of text.

DANS: PERNILLE HOLDEN, SOLVEIG STYVE HOLTE, ANN-CHRISTIN BERG KONGSNESS OG MARTE REITHAUG STERUD. KOSTYME OG STCENOGRAFI: FREDRIK FLOEN. LYS: ELISABETH KJELDAHL NILSON. INITIATIV OG KOREOGRAFI: SOLVEIG STYVE HOLTE. STØTTET AV: KUNSTHØYSKOLEN I OSLO, AVDELING BALLETHØYSKOLEN. CO-PRODUKSJON: BLACK BOX TEATER.

04.–07.06 kl. 19:00

Vi setter oss ned på teppene som er lagt ut til publikum. Danserne, eller er de skuespillere? eller bare kids, går rundt på det sølvfargede gulvet og smiler vennlig. Bak dem henger et femten meter bredt og fem meter høyt backdrop laget av moteflagg og stoffrektangler i gull og sølv. Chanel, Louis Vuitton, Gucci, Versace. Logo. Logo. Logo. Gullglitrende marijuanablader henger 3 meter over bakken som overdimensjonerte cut outs. Se det for deg: *Marijuanabladet*. Nok en sentral logo i vår tid. Nesten på nivå med Coca Cola og Nike-logoen. Weed. Skunk, Guuci, Green, LV, Spliff, CK, Chronic, Dior, Hydro, Polo, Pot, Chanel. It's on, baby. We 'bout to ride.

Danserne er ikledd logo- eller printbefengt streetwear, gjerne i fargerike layers. Det går ikke lenge før noen av dem har skifta – bare for å oppstå i nye variasjoner av skrikende gatemote. Slike hamskifter skjer kontinuerlig og blir stadig mer umerkelig gjennom forestillingen. Fire Tommy Hillfiger-boksere utenpå hverandre? No problem. Syrete bombejakker, moto-cross pants, gymtopper, doble par tennis-sokker, hot pants og fotbal jerzees. Det er rotete, lekent og sexy. Unge, deilige kropp, hyperbolsk emblemattikk, neonfarger og R&B. Som en kontrast til alt dette beveger danserne seg sakte, ofte som i svært sakte film. Det er noe dydig og stoisk over det. Vi aner et alvor og en dyp konsentrasjon i bevegelesene. Eller hey, kanskje disse slo-mo greiene først å fremst handler om at vi befinner oss i en tungt ruset verden, en valiumsverden, eller i en grisestein verden der tiden er en helt annen. Vi skal sitte her i fire timer på dette pleddet. Jeg ser på min date for kvelden. Hun er en ny venninne jeg bare har hengt med én gang tidligere. Hun lukter godt. Hun lukter like fresh som pyramiden av neonfarget cotton candy på gulvet foran oss må smake helt for jævlig søtt. Og som en motsetning til kidsa på gulvet, er hun raffinert antrukket i kun svart. Jeg titter ned på mine Air Jordans i sølv. Hun er 15 år yngre enn meg.

Hva skjer i denne forestillingen? Det danses. Ofte i slo-mo. Lydmannen fyrer av *urban music* fra sitt apple-produkt (mac, bærbar). Han dubber all vokal med amatørmessig mumle-rapping/synging. Det går en halvtime. En av danserne tar en slurk iste og lar den renne ned på berget med cotton candy (som brytes ned av væsken). Vi hører små datalyder fra skypechatting. Det røykes weed: tommel- og pekefingeren presses sammen for så å legges mot trutmunnen, som i “hei, jeg røyker joint! Let's smoke! I smoke! I smoke good, I smoke roach, I smoke green!» . Denne ikoniske bevegelsen (nok en logo?) forekommer ofte. En av kidsa heller bruspulver fra et bong-lignende glassrør over en pyramide i voks. Tiden går. En annen dypper armene ned i overdimensjonerte reagensrør fylt av neongrønn væske. Tiden går. Atomsfærelid... diffust klokkespill, eller er det sirisser? Tiden går. Det skjer ikke en dritt, men det skjer noe hele tiden. Jeg kjeder meg ikke. Mer R&B. To dansere sitter på kne og smeller hver sin nyåpna brusflaske i bakken slik at cola-light spruter opp i ansiktene deres. Et dancehall-horn gjaller krasst i anlegget. Tiden går. Atmosfærelid, igjen. En fyr ruller seg i hvitt pulver. To jenter gnir seg rundt på gulvet i gelé (Godteri? Hårgele?). De ligger på magen i smørja og hever hvert sitt strake ben. Tiden går. På gulvet ligger også sukkerspinn, bruspulver, brus, iste, fruktjuice. “This is for my my niggas gettin' high on the regular” rapper ASAP Rocky/lydmannen over anlegget.

Et veggmaleri med naivistiske strektgninger utgjør den ene sideveggen. Noen i publikum har blitt invitert til å fargelegge tegningene. Det er *cute*. Jeg merker meg fyren som sitter lent inntil denne veggen, barbeint, i et par slitte Levi's og en oversized t-shirt. Ansiktet hans er avlangt. Han har briller og skulderlangt hår, pistrete og gråspraglet. Tidagers skjegg. Han sitter med bena i kors, fra tid til annen titter han ned i sitt Apple-produkt (ipad). Han følger årvåkent med. Jeg tenker at dette må være regissøren. Mårten Spångberg. Han har en uoppredd seng av et tryne. Forestill deg Langbein som en overvintra hipster. Kan han være femti år? Selv om Spångberg har et slitent ansikt, er det noe våkent og ungt over ham. Han virker fritatt fra stivheten som nådeløst siver inn i kroppen og sinnet til et stakkars menneske mellom førti og femti. Han har hengt oppi klubben i decenniene. Og jeg tenker at han har sett flere generasjoner av unge mennesker komme og gå: De kom som nysgjerrige kulturkids og gikk som vordende borgerlighetsmaskiner. Mens Spångberg bare kjørte på, spekulerer jeg. Han ga seg aldri. But in English: He never sold out. Han fortsatte å være ung og nysgjerrig. Han fortsatte å feste. Han fortsatte å gå på konserter og utstillingsåpninger. Han fortsatte å lese teori og knulle kule mennesker i tjuetåra. Han fortsatte å gå på hjelpeløse nachspiel og flau filmvisninger. Han sluttet aldri å undre seg over teatret. Han har ennå ikke omfavnet sine sannheter som regissør, han er fortsatt et åpent sår, slik unge mennesker

er det. Slik sanne kunstnere er det. Han sluttet aldri å fordype seg i vestens popkultur eller filosofiske kanon. Han sluttet aldri å leve ut alt dette – som søkende og ambivalent. Det er ganske hardcore. Og nå sitter han der borte, som en del av denne forestillingen, lent inntil den naivistiske veggen. En gammalmannhipster med en uoppredd barneseng i trynet. Spångberg chatter på sin ipad mens hans kid-entourage iscenesetter ting. Kan det være hans tanker, traumer og ambisjoner de spiller ut? Han må ha tatt masse masse drugs opp igjennom årene, spekulerer jeg. Jeg mener, se på ham. Se på det trynet. Og se på hele stykket. Den eiendommelige scenografien. De perfekte kidsa. Ingen klarer å lage noe så gjennomført uten å ha levd ut en form for narkomani. Jeg ser på danserne og undrer meg over deres psydelisk-prosaiske gjøremål, deres logo-layered streetwear strut, deres slo-mo-reefer-groupsex dans. Alle disse tingene kommer ikke fra å ha vært en flink gutt på regilinja på teaterskolen. Alle disse tingene kommer fra smerte. Spångbergs smerte. Som også er min smerte. Melankoli skrider frem i meg, lava-aktig. Hvorfor? Er det fordi decenniene med levd liv pakkes inn i en funny-fenomenologisk fire timers ramme? 80-90-00-10... Hva faen vet man egentlig om å være ung? Og hvordan henger dette sammen med forskjellige tidsånder? Eller bare *tid*? Og *ånd*? But in Spanglish: *Hombre, what the fuck U know about getting older?*

I dag leste jeg en kronikk på vg.no – “LSD kan være sunt - og et forbud er absurd» –ført i pennen av en nevromedisinsk forsker fra NTNU. Det står blant annet at «I høye doser, kan LSD gjøre deg forvirret og konfrontere deg med skremmende aspekter ved deg selv og verden. Men det er ikke farlig å bli redd. Mange finner det nyttig å møte frykt man har unngått i årevis.» På senga i morges leste jeg på instagram, under en booty-jente (5 K followers) sitt bilde av seg selv og hunden sin:

So the truth is I smoke a lot of weed. Yesterday, I was smoking a bowl in bed with my dog #ladymorganofthewolfden and she started having a seizure. I want to make it clear that I was NOT blowing smoke anywhere near her face, however according to the vet, exposure is exposure. Morgan, like all dogs, relies on her sense of smell more than any other and it makes her more sensitive to airborne toxins. Now, I've had her for 2 years and smoke daily and she has never had a reaction like this, but the vet is fairly certain that the toxicity of marijuana to dogs was the cause and I can't help but agree, even though it had never been a problem before. I know everyone wants to dismiss weed as “natural and safe” but our pets rely on us to make sound decisions on their behalf. I am not here to preach to anyone, I am here to say that after a 24 hour stay at an emergency vet and a fear of actually losing my dog, I am making the conscious decision to cut back on my smoking and never do it in the same room (or even apartment) as my pooch ever again. I'm so glad she's home and safe and I hope that other people can save themselves the anguish of hurting their pups accidentally, as I did. Please share with your friends so we can be advocates for animals. They need us. Welcome home, baby girl. I love you.

Jeg har lagt meg litt på ryggen. Hakke peiling på hvor langt inn i forestillingen vi er. Merkelig nok bryr jeg meg ikke. En kompis hvisker meg plutselig i øret om jeg vil ha en øl? Jeg hvisker spontant tilbake at “dette er det mest elegiske oppgjøret med drugs jeg noensinne har sett!». Jeg tenker tilbake på nittitalet, da MDMA het «e». E på nittitallet var som kokain på syttitallet – det var ikke farlig. Men så skulle e-kidsa etterhvert begynne å føre voksne liv, samtidig som de fikk senvirkningene rett i fleisen. Og noen hadde allerede begynt å skyte heroin for å komme ned. Og det var det. Nittitallet! Da det fantes sellout dance og underground raves. Hva er sellout i dag? Ingen ting. Fordi alle har solgt ut. You Only Live Once, remeber? Det finnes ingen konsekvenser. Ingen bad trip. Ingen nedtur. Ingen abstinenser. Jeg titter ned på de boxfreshe sølv-Jordans'a mine. Jeg husker sølvdunjakkene på 90-tallet. Jeg husker raveparty-flyere med fremtidsromantisk space-estetikk (molekylær kjemi, saturn, fleinsopp). Jeg husker undergrunnsfestene i Gamlebyen, Kvadraturen, Josefines gate, Galleri Oslo, under Sandaker Senter, under pulehotellet på Beverly Boulevard, i den nedlagte pizzasjappa i Santa Monica, i den forhenværende blikkenslagerbula i London, i skogen utenfor Stockholm. Jeg husker det alltid fantes en jente iført tenniskjole, platåsko og parykk. Full av e eller LSD. Politiet var alltid en trussel. De ødela festene og brøt opp konsertene. Ødela for skaterne. Da politiet kom ble opplevelsen av fokus og flow ødelagt. Politiet drepte erfaringen av tidens ikke-eksistens. La substance, but in English kommer i motsatt ærend: vi geleides sakte frem mot et tidsopphevelsens punkt – et hallusinatorisk zen. Jeg får samme følelse

som da jeg så Béla Tarrs syv timer lange film Satantango. Å glemme tiden... som om det ligger en slags selvomsorg i glemselen. Man er endelig tilstede i seg selv. Man er endelig blitt dus med tidens nådeløse fremmadstorming. Tiden betyr ingen ting nå. Derfor betyr den alt. Speaking of film: Hvis Spring Breakers er oppdatert Godard, er La substance, but in English oppdatert Tarkovskij.

Musikmessig går det i R&B fra nullnull og titallet, med noen avstikkere til sent nittital. I motsetning til rock, er R&B moderne musikk. Rock er den trygge Pappaens musikk. R&B er den uregjerlige tenåringsdatterens musikk. Vil man finne ut av samtiden, hører man ikke på rock. Man danser til R&B. Man setter kroppen og tankene i spill med denne modernitetens auditive spydspiss. Det låter episk. Banalt. Rått. Fett. Låter kuttet for tidlig. Låter repeteres. Musikken spriker fra det hjelpeløse (Young Lean) til det knallsterke (Umbrella). Miley Cyrus er "in da club high on purp with some shades on" og jeg skuer utover kulturpublikummet, all middleclass, all white, og jeg ser tilbake på de hvite danserne. Og jeg tenker på det hvite Amerikas lefling med, og opprettholdelse av, det sorte amerikans mulige vei ut av fattigdom: karikert gangsterkultur. Og jeg tenker på den sorte, amerikanske street-mannen/kvinnen som marked... Som logo. *High on 'purp. Lifted. Turnt.* This is big buisness. Kapitale forhandlinger på tvers av klasser, raser og nasjoner. Det sorte gate-amerika bejaer kapitalismen på en ærlig måte. «My fingas they itchin' for that paper», som Future/lydmannen rapper i anlegget. Afroamerikanske guttedrømmer går gjerne via drugs, rap eller basketball. Mange drømmer stilnes med tiden. Lik tusenvis av fremtidsdrømmer som stilnes i middehavet årlig, når desperate afrikanske menn drukner på vei mot Europa. Hvor mange av disse digga rap? Slik jeg digger rap? Opptil flere, vil jeg anta. Spørsmålet er ikke hvor jeg var da "Brå brakk staven". Eller da "Magic Johnson fikk HIV", eller da "Twin Towers falt". Spørsmålet er: Hvor var jeg da en sort rapper hadde på seg en Helly Hansen-jakke for første gang? Og var jeg stein da? Eventuelt: Hva gjorde jeg sist en afrikansk migrant måtte innse at han kommer til å dø ved drukning?

Vi luller inn i låta I'm single av Lil Wayne. Den spilles sikkert syv ganger etter hverandre. Jeg titter bort på den eurosentrisk utseende lydmannen og lytter til hans amatørmessige mumlerapping: "I aint trippin' on nothing, I'm sippin' on something, and my homeboy say he got a bad bitch for me tonight..". Jeg sniklukter på håret til den nye venninna mi som nå har lagt seg ned på magen. Jeg tenker at det er nettopp dette jeg trenger: å bare ligge her og høre denne låta gang etter gang etter gang og glane på dette metafysiske housepartyet. For å få lov til å undre meg. For å gi tankene nok tid. For å komme under huden på låta. Under huden på denne teaterforestillingen. Under huden på meg selv, men på engelsk. Under huden på den nye venninna mi (ikke singel). Under huden på Lil Wayne (singel), under huden på dette publikummet, under huden på den rappende euro-lydmannen, under huden på det sorte Amerika. But in Scandish. Under huden på *alt dette* samtidig. Jeg lukker øynene, og jeg tenker: Vi er alle like patetiske. Vi er alle like lengtende! Vi er alle like gloriøse! Vi er «bare» mennesker. Humanisme puster i meg. En ny låt spilles over anlegget. Den er enda blåere, saktere og steinere enn I'm single. "I can fuck you all the time... Pussy for breakfast... My dick is a pen, it's written all over her face". Kidsa danser trist og vakkert på gulvet foran oss. Sakte, sakte... Dette er Beckett dradd baklengs via skjortekragen inn på et rave gone really, *really* bad. Er alle døende? Er danserne allerede i dødsriket? *I can fuck you all the time...* Milelang, bister klang på hvert skarptrommeslag... ikke mye annet som skjer i det nakne lydbildet. Ikke mye mer som kan høres i dette samtidens gravkammer. Danserne fryser alle bevegelser.

Det prates og drikkes i foajeen etter forestillingen. Jeg kommer i en kort passiar med regissør Márten Spångberg, og han sier noe sånt som at "jeg har ikke noe særlig å si om stykket utover at mange opplever det som en forsterker". Danserne henger rundt i sivile klær. Et pizzabud smeller tjue pizzaer på bordet. Jeg kommer i snakk med en av danserne, viser henne noen bilder jeg tok av henne i løpet av forestillingen. Poster det ene bildet på instagram og adder henne som venn. Hun adder meg ikke tilbake, men regrammer bildet. (How's that for relasjonell estetikk?). Litt stjernenykker hører med etter en fire timers kraftperformance. Etter fire timers amplifisert elegi. But in Spanglish.

– Torgny Amdam (Om forestillingen La Substance, but in English av Márten Spångberg, vist på Black Box Teater 27. & 28.09.14)

Norwegian Theatre Academy

www.hiof.no/scenekunst

application deadline: March 1, 2015

open day: February 13, 2015

Høgskolen i Østfold

BA in Acting
BA in Scenography

ER DU
UNDER
25 ÅR

KOSTER
ALLE
FORE-
STILL-
INGER

Foto: Christian Soldal

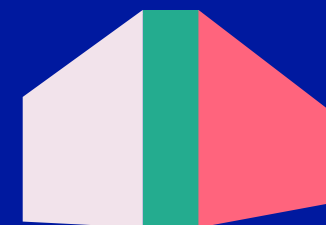
PÅ
BLACK
BOX
TEATER

KUN
100kr

GAVE-
KORT

Gavekortet kan benyttes på samtlige
forestillinger på Black Box Teater.
Forhåndsreserver billetter på: billett@blackbox.no.

GAVEKORT KR 225,-
SELGES PÅ BILLETTSERVICE
WWW.BILLETTSERVICE.NO

BLACK BOX TEATER

Marstrandgata 8, 0566 Oslo
Tlf.: 47 23 40 77 70
E-post: blackbox@blackbox.no

www.facebook.com/blackboxteater
#blackboxteater
@blackboxteater

WWW.BLACKBOX.NO

BILLETTER

Kan kjøpes på www.billettservice.no, tlf. 815 33 133,
Posten, Narvesen og 7-eleven, eller i teatrets billettluke
en time før forestillingsstart. Tlf. billettluke: 23 40 77 79

WWW.BLACKBOX.NO